

avgust 2021

Leto 2021

Egejsko morje

1. avgust 2021, nedelja

Limenas, Thasos - Televtheron

Po dolgem času sem spal brez prižganega ventilatorja. Po obilni večerji. Hja, razlika, ali si na morju ali ob morju, je res ogromna. Po zajtrku pa na pot. Veter se je naštimal ravno pravšnji, 3 Bf rahle orce. Za naše pojme ne ravno hitro napredujeva, ampak napredujeva. Razdalja je majhna, manj kot 20 milj. Smer: proti celini. Dovolj imava te gužve. Najprej sva mislila zaviti kar za ovinek, pa je bilo tam na milji ali dveh že pet ali šest bark. Brez veze. Zapuščava otok, nekaj časa bi rada bila sama po zalivih.

Res nisva najbolj hitra, 7 vozlov vetra pri 50 stopinjah (TWA) ni dovolj niti za polnih 6 vozlov hitrosti barke. Ampak. Spotoma vseeno prehitiva eno kevlarico z izbrano posadko (najbrž je izbrana, če imajo pa taka jadra) enake velikosti, kot je Mala. Nekaj sicer skačejo gori-doli, medtem, ko midva leživa v kokpitu, pa nimajo šans. In imajo vseeno dovolj ponosa, da ne prižgejo motorja. Na koncu jih rešiva in zavijeva drugam, kot oni. Uvidevna sva, da blamaža le ne bi bila prehuda. Hja, hudič je tale AIS, hudič...

Sidrava se v velikem in dokaj zaprtem zalivu s peščenim dnom in na precejšnjem delu s senčniki na plaži. Izbereva del, kjer jih ni. Razumljivo. Kar je še bolj pomembno, v celem zalivu na dveh ali treh miljah obale sploh ni sidrane niti ene barke. No, take, nad 7-8 metrov dolžine in ki bi na sidru ostala preko noči.

Nad nami je obzidje bizantinskega mesta iz desetega stoletja. Ko malo pobrskam po netu, izvem, da je bilo pred tem na istem mestu tudi antično mesto, Aismi po imenu. In da se je tukaj rodila prečudovita Kastianeira, žena trojanskega kralja Priama. Izbrana lokacija za sidranje! Kajti, če Homer tako meni, potem pa mora ta kraj biti res nekaj posebnega.

Vesna preverja okus morja. Pravi, da je slano. Oba potem preverjava okus braai mesa in del posadke tudi braai koruze. Meso ni preslano. Niti ni preslana koruza. Po večerji naredim naskok na razvaline, petkrat pritisnem na sprožilec fotiča in se vrnem. Začuda, sploh ni prevroče. Čisto spodoben tempo v breg držim. Z brega sem malo počasnejši, ipak sem že starec, ki ne sme pasti. V mojih letih se kosti ne zacelijo več preko noči. Sem pa šel predvsem zato, da malo sprehodim dingija. Od Porto Helija dalje je lenaril.

sidrana pri obzidju bizantinskega mesta

v bližnji okolici kar nekaj vinogradov in oljk

možakar se je veliko ur trudil kaj ujeti; bolj majhnega čolna že ni mogel imeti (brez motorja, da ne bi kdo mislil, da ga je potopil)

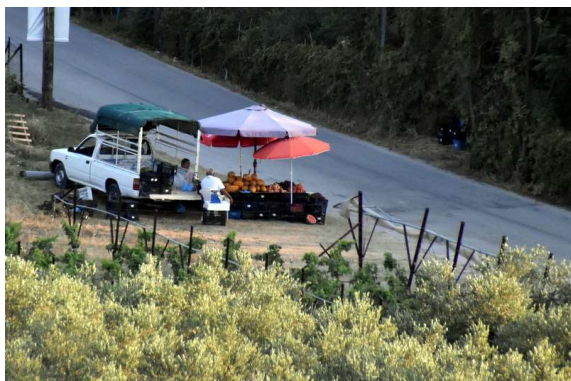
Tone se je spravil malo na hrib in naredil samo 1200 korakov (je bil vidno razočaran); Mala ima za družbo le majhen čolnič

ostanki stolpa - dostop onemogočen z žico; na tabli piše, da je to področje Anaktoroupolis arheološko področje in odprto samo določene ure, dneve

pogled na neskončno peščeno plažo

če že je šel na sprehod, bi lahko spotoma prinesel kakšno melono, kajne? ampak, nisem naročila :)

zvečer je obzidje in stolp obsijala umetna luč

2. avgust 2021, ponedeljek

Televtheron - Ormos Ierissou

Danes ne regatirava, danes sva, kolikor seže pogled, edina barka na morju. In kolikor zazna AIS. Res, da je vidljivost precej slaba, a vendar - AIS vidi tudi ponoči.

Ob rani uri, še pred enajsto, izplujeva v bonaco. A se ne dava. Danes je planirana malo krajša ruta, tam okoli 35 milj, in ker sva zgodaj startala, se lahko igrava z jadri v skoraj bonaci. Do dveh popoldan imava 1 bf. Kasneje je malo bolje, 2-3 bf, in zadnji dve uri spet 0-1 Bf. Slednje je odlično vreme za uporabo motorja. Zadnje miljo bi sicer spet lahko počasi napredovala, pa se mi ne ljubi dvigovat jader. Zato se pa vetru ljubi narediti malo vala. Nič strašnega, ravno toliko, da nama pokaže, kdo je šef na morju.

Med plovbo celo jaz lahko delam. Programiram novo funkcionalnost, za kar potrebujem zbranost in čas. Obojega imam v neomejenih količinah. Nič se ne dogaja. Nobenih plovil. Je mar vojna? Še spletna banka, najboljša v Deželici, ne dela in le s težavo izvedem nekaj nakazil.

Se pa da živeti, sploh ni tako hudo vroče. Ponoči se spi brez ventilatorja, celo pokriti sem se moral, preko dneva pa na vetrčku in v senci itak ni panike. Planirava sidranje v zavetrju Athosa, tam, kjer se sploh sme. Menihi so bitja posebej hude vrste, če zaznajo žensko na plovilu. Blizu ostankov Kserksesovega kanala bi spustila sidro. Ki se jih pa itak ne vidi in jih zato ne greva gledat. Ne greva jih pa gledat tudi zato, ker se je plan sidranja spremenil. Do kanala imava po novem slabih deset milj. Namesto na jugu zaliva, sva se sidrala v enem izmed zalivčkov čisto na severu. Nekaj malega vala se bo vanj valilo zvečer, zjutraj bi pa moralo biti mirno. Bomo videli. Zjutraj bo pa zato krajša pot. Jutri imava precej plovbe, med 60 in 70 miljami, Athos morava obpluti. Athos je nedostopen za nevernike, verniki morajo pa vnaprej dobiti odobritev nekega visokega cerkvenega dostojanstvenika v Atenah. In se postaviti v čakalno vrsto. Vsega nekaj deset romarjev na dan sprejme na 350 kvadratnih kilometrih hribov.

tukaj sidrana zvečer: na obali pa dve družini kampirata

mir imata, le kje vodo dobijo?

3. avgust 2021, torek

Ormos Ierissou - Platy, Limnos

Noč je bila izredno zanimiva. Ne morem trditi, da je bila prijetna, bila je zanimiva. Doživela sva nekaj, kar do danes še nisva. Prijeten večer je bil, spat sem se spravil zgodaj, zunanja temperatura je padla na okoli 27 stopinj in lepo pokrita samo z rjuho sva zaspala. Jaz kar v kokpitu.

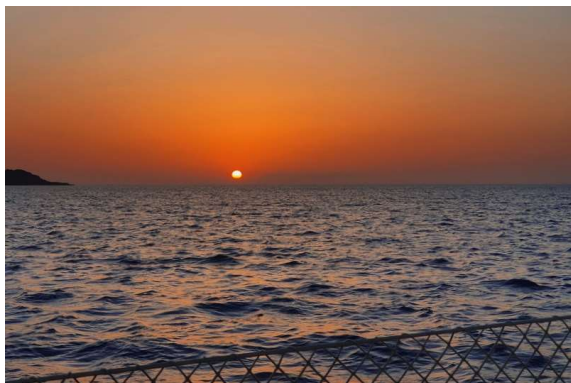
Zbudim se, ker me nekaj peče v obraz. Ura je enajst zvečer. Fen. Piha fen. In to ne običajni fen, ki pogreje, ampak industrijski fen, ki speče. Veter se je obrnil in piha s kopnega. Vroče je postalo v nekaj sekundah. Kot bi iz globoke sence stopil na opoldansko sonce. Takoj se lotim znanstvene raziskave. Kovinski deli so vroči na dotik, pokonci postavljena pasarela, ki fino lovi veter, tudi. Nekaj streliv IR termometra pojasni zadevo. Inox roll bar ima 39 stopinj, pasarela 40, tla v kokpitu pa le 32 stopinj (to je v zatišju). Da kaže termometer v redu, mi potrdi strel v hladilnik. Tam je 12 stopinj, vsa pijača se še ni ohladila.

Po dobri uri zapiha iz malo druge smeri in temperatura pasarele, kot enostavne tarče, da ne preverjam vsega, je v trenutku 33 stopinj. Potem temperatura še pada in veter ostaja. Lepo zaspim in spim do jutra brez, da bi se vmes zbudil. Res zanimiva izkušnja! In res prav peklensko vroče mora biti tam nekje za hribi, s katerih vleče veter nad nas.

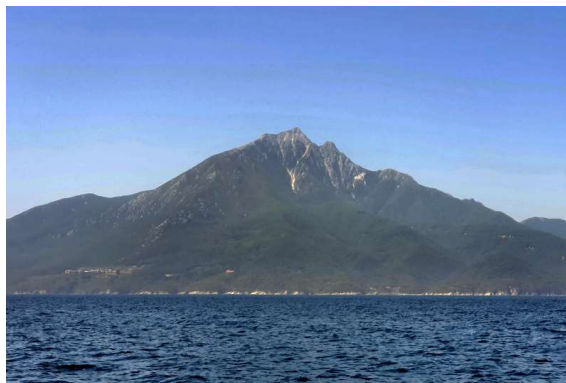
Danes pa, veter je in vetra ni. Motorirava in jadrava. Bolj malo jadrava, v glavnem samo telovadim: jadra gor - jadra dol. V nedogled. Beživa na jug. Tam bo predvidoma hladneje. Pa vročina niti ni tak problem, morje je spremenjeno v cvetoče polje. Že odkar sva prišla v te kraje. Rjavo, nekje sivozeleno, je in sluzasto, cveti. Najprej sva upala, da je zadeva prehodnega značaja, sedaj sva se odločila, da poiščeva morje modre barve. Dovolj imava te služi iz Marmornega morja. Danes se vračava na Limnos, da preveriva, če je že v redu. Če ni, pa dalje. Nekje mora obstajati kos vode brez cvetočega planktona.

Limnos ni v redu. Vesna gre pod vodo in je, za njene pojme, tudi hitro nazaj. Kaj dosti ni videti. Nekaj dni ne bo vetra tod okoli. Jutri se odločiva ali izkoristiva to priliko za ogled Limnosa iz vode ali jo mahneva dalje.

Kljub potencialnim možnostim za barbekju, se danes ne odločiva za to. Vesna je pripravila odlične polnjene lignje v vinski omaki z gratinirano polento, pečeno na maslu. Kaj takega je v grških tavernah (ali pa dalmatinskih, nič niso boljše) popolna iluzija. Frigani kalamari s pomfrijem in pika. Izbirati je možno le med dvema cenama (za »sveže« ali »patagonske«), okusi so itak enaki.

sonce še vstalo ni, ko sva midva že jadrala

gora Athos, preko 2000 m visoka

sidrišče na Limnosu, Plati; ne samo, da vnukov ne bo, še morje cveti in je vidljivost slaba, tako, da nisem NIČ videla; žalost na kubik!

vse naravnano na turizem, ampak na Limnosu imava vsaj mir pred gužvo na sidriščih

4. avgust 2021, sreda

Platy - Ag. Pavlos, Limnos

Današnja noč je bila precej bolj dolgočasna, kot včerajšnja. Nič novega se ni zgodilo. Spalo se je čisto v redu, temperatura sredi morja ni tako visoka, kot je bliže celini. Celo morje se bistri. Ko zjutraj pogledam v mirno morje, se dno, 5 m pod barko, lepo vidi, skupaj z vsemi podrobnostmi. Barva je sicer še zelenkasta, a namesto rjavo (ali sivo) zelena, je sedaj modro zelena. Še malo pa bo v redu.

Po zajtrku izplujeva v sosednji zaliv Thanos. Da malo spremeniva okolje. In spotoma flaširava vodo. 15 plastenk po liter in pol sva spila v štirih dneh. To je skoraj šest litrov dnevno. Brez vodnjaka bi v povprečju vsake tri dni iz oddaljene trgovine po tej vročini trogal po dva six packa. Nak! Ali pa bi pila klorirano vodo, kar bi bila kljub vsemu manj slaba izbira.

Odločila sva se, da bova nekaj dni ostala na Limnosu. Še nekaj časa na našem koncu ne bo meltemija, vsaj ne močnega meltemija, in to je ena redkih priložnosti za raziskovanje zalivov na tem otoku. Dan ali dva, preden zaurla, se bova pa že šla kam skrit.

Včerajšnji večer in celo noč sva bila sama v zalivu. Itak. Danes sva dobila sosede in sva se takoj premaknila v zaliv, kjer sva spet sama. Itak. Na južni strani otoka je kar nekaj zalivov, prostora v vseh skupaj je za stotnijo jadrnic. Morda nas je pet ali šest, do sedaj sva videla dve. To je nekaj po mojem okusu! Če samo pomislim, kako se ljudje gužvajo v Jonskem morju... in da Hrvaške sploh ne omenjam. Mazohisti.

V miru delam in oddelam. Vesna ima sedaj več časa za počitek, DDV je za nekaj časa mimo. Pod vodo gre in se vrne čez slabi dve uri. Ni kaj veliko za videti, čeprav je vidljivost sprejemljiva. Morena je več ali manj vse, kar je uspela ujeti skozi oko kamere. Tudi jaz skočim v vodo. Torej se je le toliko zbistрила, da je tudi zame sprejemljiva. V Črnem morju se jaz ne kopam. Niti se ne v Portorožu (kjer je še huje, kot v Črnem morju - kar se barve in motnosti morja tiče).

Popoldan pridejo sosedi in se sidrajo takoj ob nas, samo 200 m stran. To ni več za zdržat! Stran morava. Itak. In se premakneva dve milj naprej v še en podoben zaliv. Ta ima obalo dolgo miljo in pol ali morda celo dve in ko prideva, sva sama. Ma, tudi, če bi jih priplulo še deset, bi ostala v najinem mikro okolju sama. Pa ni bilo nobenega več. Eh, malo sem postal prevzeten. Ko je pa tako lepo pluti tja, kamor drugi ne gredo.

Vesna po kosilu spet dolgo plava pod vodo novo prvenstveno smer. Tokrat je nagrajena s polži. Redko se jih vidi. Je pa vidljivost spet slabša, kot dve miljii proti zahodu. Očitno je to tudi lokalno pogojeno.

Pa še nekaj je v tem zalivu. Drevesa. In pod drevesi vikendica. Na tem Afganistan-like otoku, so drevesa prava redkost. Tukaj jih pa vidim 11, morda celo 12. Odločno preveč, da bi otok lahko razglasili za narodni park. Narodni parki so samo popolne kopije Afganistana. Na primer Kornati. Seveda, poleg tega, da ni nobene vegetacije, morajo biti na ogled tudi razlupane ribiške koče, najboljše kar njihove razvaline. Brez tega pa res ni narodnega parka. In v narodnem parku mora biti seveda homo turistikus zgužvan kot na sardina shipu. In morsko dno mora biti nastlano s praznimi piksnami pira. Tam, kjer se sploh da sidrati, ne da bi se sidro zataknilo v skalnato dno. Razumljivo, da tole ni narodni park. Ah, ja, čoporativni nagon...

danes sva sidrala v dveh zalivih; v zalivu Thanos sem uspela v zadnjem trenutku ujeti moreno

na lepi rdeči podlagi še cvetoči grmiček (tako zgleda)

v zalivu Thanos imajo organizirane plaže za moje pojme : nepopisna gužva

zaliv je ogromen in na treh koncih tega zaliva Thanosa so že pripravljeni senčniki z ležalniki

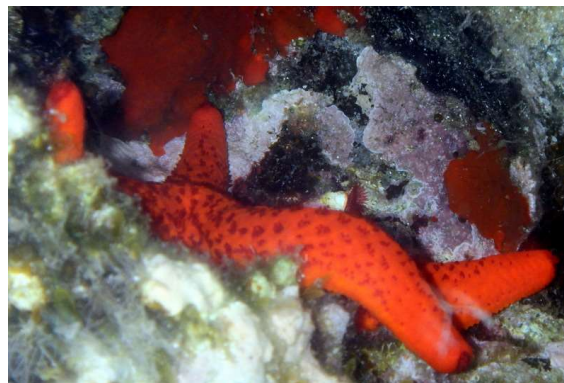
...in pri tako ogromnem zalivu Thanos, se gre 200 metrov od Male sidrati katamaran

...in se zapeljeva v sosednji zaliv Ag.Pavlos - na tisti konec kjer ni senčnikov in ležalnikov

najino sidrišče... na obali sicer neke hiške, a videti zamuščene

no, pa se mi je le nasmehnila sreča: lepa morska zvezda

... in potem zagledam polža, čudovitega, res lepoteč, po imenu Pisani perjaničar in spada med gološkrgarje, ker imajo škrge izven telesa

...in čez nekaj trenutkov se mi sprehodi pred očmi še drugi polž ... navkljub rahlo cvetočemu morju, so fotke še kar uspele

majhna vasica pri zalivu Ag.Pavlos; Limnos je bolj puščavski otok in vsako zelenje, ki raste na tem otoku, izstopa

Wiki Lili, vse ve: to kar ima na hrbtu Pisani perjaničar, so škrge

5. avgust 2021, četrtek

Ag. Pavlos - Moudros, Limnos

0-2 Bf je primerno za cikcak motoriranje po zalivih. In to tudi storiva. No, pred cikcakanjem gre Vesna pod vodo in izplujeva. Da ne bo prepira s časom, kot je to bilo nedavno: čas tudi na Limnosu teče le v eno smer in če po časovni osi gledamo v tej smeri, gre Vesna najprej v vodo in potem izplujeva. Verjetno. Neverjetno bi bilo, če ne bi izplula, čeprav bi čas tekel v pravi smeri.

Kakorkoli. Edina sva. Raj! No, raj bi bil, če bi bil otok tropski paradiž in ne afganistanska kolonija. To, da sem vesel, ko vidim osamljeno drevo in zaplato grmovja, pove vse. Ostalo je krš, v najboljšem primeru makija. Poletno sonce in meltemi na tem koncu sveta pač naredita svoje.

Šele pred vasico (hmmm, dve taverni in en državni objekt tukaj predstavljajo vas) srečava prvo sidrano barko. Ne bova se ustavila. Globine tam, kjer bi nama ustrezalo vreči sidro, so precejšnje, praznih zalivov v okolici pa je, kot bi jih naklel. Ustaviva se v Stavrosu, pojeva kosilo, potelefonirava, Vesna se gre ohladiti v morje (ki ima skoraj 30 stopinj) Hlajenje,

hmmm? Jaz se hladim drugače.

In potem okoli ovinka v enega najboljših zalivov Egejskega morja, kjer so bila svoje čase zasidrana cela vojaška ladjevja. Na pomol se veževa, po slabem tednu to spet paše. Ponoči bodo južni vetrovi in jutri prehodno pihne meltemi. Morda ostaneva dlje. Mourdos ima marino s popolno zaščito, a vprašljivimi globinami in komercialni pomol, kjer je prostora za 12 bark, vezanih bočno (ali 30-40 vezanih s krmo). Danes smo trije. In danes smo sredi najvišje sezone. Ob predpostavki, seveda, da je čas v pravem kvantnem stanju in ne teče nazaj.

Kmalu pride port policaj in zaželi dobrodošlico. To je lepo. Manj lepo je, da s tem naznani, da je potrebno privez plačati. To je zanimacija za Vesno. Jaz med tem stopim pogledat, kakšne so globine v marini. In pobaram o tem nizozemsko bolgarski par na katamaranu. Razložita mi, kam edino bi lahko šel. In potem z Vesno klepetava z njima še dolgo v noč.

Odpraviva na še sprehod v tavernico. Tako dolgo že nisva bila, da bo spet prijalo. Miso kilo kokkino krasi ke nero megala. Pa se zaplete. Imajo samo rose krasi in še to po dvojni ceni, kot je običajna. Ni mi najbolj prav, ampak obe hrani, ki sva jih naročila, sta bili tako v redu, da sta odtehtali napako pri vinu. Vesna je jedla bučkin karpačo, jaz kraljevo meso (ne, ni bil pomfri za prilogo!). Hmmm, sedaj je bilo pa že nekajkrat v zadnjih dveh tednih v redu. Mogoče se pa da v Grčiji celo užitno jesti po tavernah?

najprej zjutraj na hitro enourno kopanje v Ag.Pavlos; rdeča anemona/vetrnica še z zaprtim popkom :)

Ormos Kondia naju ni očaral=je pa odličen za meltemi

tudi plaža v zalivu Kondia je ena slabših za večjo množico ljudi

Ag.Pavlos - Mala skrita za skalami

zaliv Stavros, moja malenkost med skalami raziskuje podvodni svet

na hribčku in na plaži Stavrosa kraljujejo koze

tega polža plamenasti gološkrkar sem že lani videla na Lipsiju

školjka, ki se odpira in zapira, živi polži kot korale, morske zvezde, pokojni škamp, ribe, ki bežijo pred menoj... se dogaja pod vodo, le oči moraš napeti

delno odprta rdeča anemona

zanimive skale v Stavrosu

zaliv Moudros

če hočeš hitro najti svojo hiško, jo pobarvaš drugače kot ostali

6. avgust 2021, petek

Moudros, Limnos

Zbudi se v oranžen dan. Ponoči sva se po hiperprostorski obvoznici prestavila nekam v okolico Aldebaraana. Vsaj, če se čas drži svoje prave smeri, je to lahko le Aldebaraan. Zelo neverjetno bi bilo, da bi čas tekel narobe. Vsaj sinoči, ko sva to preverjala v birtiji je bil obrnjen še prav. Račun je bilo potrebno plačati po večerji. Bolj neverjetne razlage, kot to, da planet kroži okoli Aldebaraana, res ne vidim. Tudi svetloba v kabinah je oranžna, kar je značilno za Aldebaraan. Vse naokoli je oranžno. Še morje je oranžno. Kot je splošno znano je oranžno morje najbolj opevano prav na Aldebaraanu. Ni kaj, na zadnje, ko sva doživela nekaj podobnega, je bilo to v Rdečem morju, ko so se nad naju spravile nesramno vetrovne peščene nevihte. Tukaj ni peščenih neviht in čas je naravnano pravilno po svoji osi. Vse je vsakemu, vsaj povprečno inteligentnemu, človeku takoj jasno. Znanstveno dokazano sva v osončju Aldebaraana. QED.

Opomba: severni del Evoje je v plamenih in danes imamo zahodnik, ki s seboj prinaša dim.

In še ena opomba: če so osnovni postulati razmišljanja napačni, potem so tudi izpeljave napačne. To je do potankosti razdelal že slavní švicarski prevarant Erich Anton Paul von Däniken pred okoli pol stoletja s svojimi vesoljčki. In iz take vrste razmišljanja briljantno brije norca Douglas Adams.

Za nekatere stvari pa je Grčija le čisto fletna. Kljub najinim obilnim telesom, štejeva pri njih za vsega skupaj en atom. Vsak za en atom, seveda. Na vseh trgovin lepó piše koliko atomov kupcev sme biti hkrati v trgovini. Če na veliko piše 2 atoma, lahko vstopiva kar oba hkrati.

Dopoldan je oblačno. Primerno je za sprehode, ker ni prevroče. Grem. Moudros je prav nenavaden del Afganistana. Nikakor ne paše v koncept otoka. V tej vlagi, ki se je prikotalila s fronto in se odločila doseči 60%, sprehod po razlupani obalni cesti med (nasajenimi in zalivanimi) palmami ob tako plitvem morju, kot je običajno med otokom in reefom, neprimerno bolj spominja na sprehod po tropskih rajskih otokih. Po otokih Francoske Polinezije, na primer. Obujam spomine. Popoldan je spet sončno, a ni več tako vroče, kot je bilo prejšnje dni. V senci s kozarcem ledene pijače v roki in pipico v ustih se počutim čisto v redu. In ne obujam več spominov.

Spet jeva zajtrk iz pekarnice in se hraniva po oštarijah. Večkrat dnevno. Še kak dan, pa nama bo spet zasmrdela ta hrana in bo naboljša na tem svetu le še Taverna Chez Mala.

Še včeraj napovedovane nevihte so se ustavile nad celino in z avtomatično barkopravnico ne bo nič. Bo spet pelo ročno pranje z vodo na kartico. Ampak, avrio. Vesna se je spravila nad perilo in polavtomatski indijski pralni stroj je spet v pogonu. Koliko časa le še bo zdržal. Ta je podobnega ameriškega že preživel. Že predlani pa sem zamenjal eno vzmet, ki jo je sol popolnoma zdelala. Nova ni originalna in sem jo sam izrezal iz precej večje inoxne. Mislim, da bo preživela vse ostale komponente. Razen plastičnih, te so večne, ker je stroj v senci. Na soncu bi pa sigurno crknile v nekaj mesecih. Ali pa se vsaj obnašale, kot kameleon.

Moudrosovo gledališče.... zelo nova zadeva

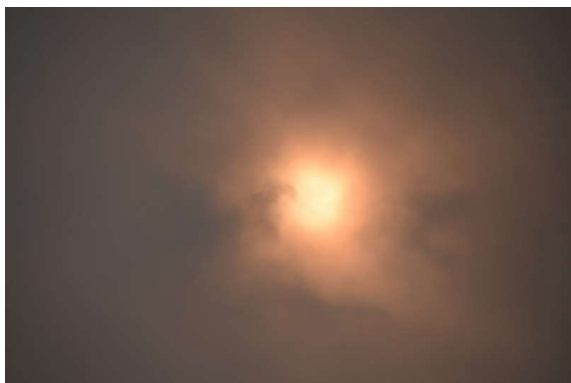
riva na drugi strani je videti čisto nova ... verjetno iz sredstev EU :)

samo tri tranzitna plovila na pomolu - in to v času največje turistične sezone!

nič kaj lep jutranji pogled, v bistvu je žalosten, ko pomisliš, da nekje krepko gori

sonce se ni moglo prebiti skozi dimne oblake... a k sreči je prišlo nekaj vetra in odpihnili dimne oblake

morje kar valovito, penasto pa tudi še vedno še kar cveti, še ni tistega pravega vetra, da bi morje zmešal kot je treba!

paprika polnjena s fetom in vse skupaj pečeno v olivnem olju; zelo dobro!

7. avgust 2021, sobota

Moudros, Limnos

Ravno prav se je ohladilo in zapihalo, da je dan prijeten. Tudi za hojo po soncu. Zato greva do trgovine in kupiva še tisto, česar sinoči nisva. Na koncu se le izkaže za naporno. Verjetno zelo naporno, kajti do barke pritrogam dve vrečki mesa in zelenjave sam, Vesna se na rivi usede v kafič na kavico. Čez dve minuti in sedemintrideset sekund ji sledim tudi jaz. Popoldanska kavica je to. V trgovine sva šla šele ko Grki (uradno) začnejo pozdravljati s kalispera. Neuradno je za delovni narod Grčije še vedno bolj primeren pozdrav kalimera. In po kavici je ura že toliko, da je potrebno iti na (pozno) kosilo. Tokrat je bila hrana spet taka, da bova naslednjič jedla na Mali.

Po kosilu, ob pol šestih popoldan, pa domov. Naporen delovni dan je za nama. Ob šestih začneva stekleničiti vodo, ob pol sedmih tankat v tanke. Kako vroče in soparno je bilo zadnje dni, najbolje pove podatek, da sva v dveh dneh in nekaj urah spila 15 litrov lastne vode in 9 litrov gostilniških tekočin. Z drugimi besedami, 6 (z besedo: šest) litrov po osebi na dan. Mislim, da je to (skoraj) moj osebni rekord. Za vodo in vino, vsekakor. Piva je pa bilo včasih v mladih letih tudi več. Vendar nikoli več dni zapored.

Pred večernim sprehodom še malo čiščenja barke znotraj in zunaj, ter priprava hrane za naslednje dni. In potem na sprehod že v gosti temi. Neverjetno, ampak na sprehodu oštir plača zelo verjetnih 15€. To je pretok gotovine v neobičajni smeri, čeprav čas zelo neverjetno teče v napačni smeri. Vračilo depozita za ključek za elektriko in vodo je popolnoma zmedlo gotovinsko os. Še dobro, da se negotovinska os ne pusti tako zмести. Tam v nasprotni smeri pride le esemes potrditev o odlivu.

velika cerkev za majhno vasico Moudros

ob morju le dve restavracije in dva kafiča izven obalnega področja pa se najdejo še giros lokali in kafiči

nekaj ribičev je videti, a kaj, ko prepozno vstanem, da vidim kaj so ujeli

znotraj marine je zelo plitvo, za nas zelo na meji

8. avgust 2021, nedelja

Moudros, Limnos - Agios Efstratios

Še ena prijetna noč. Samo, da potraje ovakva temperatura! Kmalu izplujeva v popolni bonaci na kopanje v sosednji zaliv. Vesna pod vodo, jaz nad vodo. In po kopanju via Ag. Efstratios.

Veter se je naredil, lepo jadrava. Počasi sicer, ker ga ni veliko in je skoraj čisto krmni, a vendar lepo. Tišina. In jaz bi malo oddremal. In se uležem v kokpit. Pa mi ne rata zaspati. Ko se že zgubljam v spanje, me zdrami Vesna "Kaj je narobe, piha 10 vozlov, mi pa stojimo na mestu?". Ah, ja. Vstati je treba in naštimati jadra, kaj bi lahko bilo drugega, globine je okoli 50 metrov? In vstanem in pogledam jadra. Lepo so napeta. Hmmm... In pogledam v morje. Stojimo. Hmmm... Pogledam na uro in čas teče v pravo smer. Hmmm... In še enkrat pogledam v morje in še vedno stojimo na mestu. In v morju vidim rumeno črto. Špaga. Oh, ne! Parangal. V rikverc morava. Samo ne z motorjem, ta zavrti propeler. In zavrti propeler je najlepša tarča za parangal. Čas bi moral zavrteti nazaj. Pa se v tem trenutku nikakor ne morem spomniti, kako se to naredi. A-joj! Ni, druge, plan B. Narediti je potrebno pirueto, kjer glavno jadro pod bremzo lepo preleti z ene strani na drugo in potem spet z druge na prvo. Hkrati preleti parangal s strani, kjer naju je ujel, na stran, kjer sva prosta. Voila!

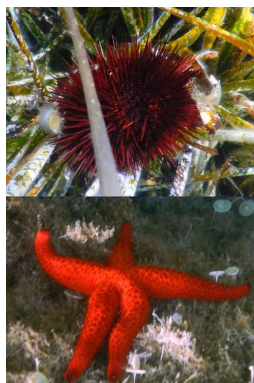
In potem nekaj časa jadrava, tok nama pomaga, in potem veter crkne, tok nama še vedno pomaga, in motorirava, tok nama tudi v takem kvantnem stanju pomaga. Ampak. Pred sabo vidim dve jadrnici, šit! V luki je prostora sila malo. Ampak, obe zavijeta mimo luke. Vse je jasno, Moana nama pomaga in prideva v luko in najdeva prosto mesto. Juhu! In, ja, najlepša hvala, Moana.

Sprehod po vasici je bil podoben, kot pred trinajstimi leti, le da takrat telefoni še niso šteli korakov. Prijetna osamljena vasica sredi ničesar. Izredno lušno za nekaj ur, ne bi pa tukaj preživel zime. Pipica in frape.

In potem pogovor s sosedi, Bolgari. Testiramo bolgarsko vino. Nekaj malega popijemo in smo takoj zagreti, da gremo na večerjo. In gremo v bližnjo birtijo. Namesto vina, kot običajno, z Mišom pijeva cipuro. Vesna deli litrico vina z Jordanom. In po večerji spet klepet. Ob slovenskem vinu. Prijeten večer, vsekakor.

kopanje v Freshwater zalivu na Limnosu

morje itak cvetoče, vidljivost temu primerna zelo slaba; toliko ježev kot jih je bilo tukaj, pa še ne: celo v travi jih je bilo veliko, preveč

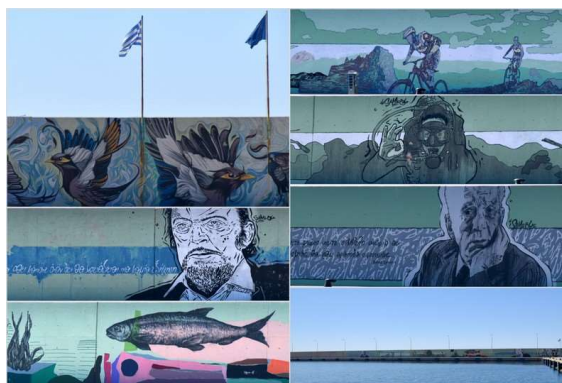
vasica na otoku Agios Efstratios

arhitektura že malce diši po Turčiji; stopnice se kar nekje na sredi nehajo

v ozadju dolga plaža

poslikan pomol; grajeno med letom 2014-2020, menda je zato tako velika luka, ker naj bi bil tudi v vojaške namene

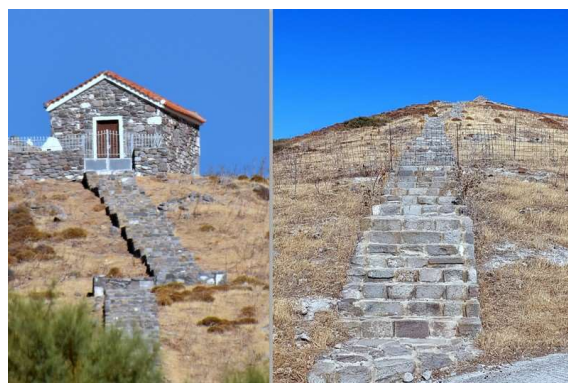
od coast guarda smo videli le ta čolnič

očitno so dobili veliko denarnih sredstev in zgradili v dveh nivojih za hudourniške nalive

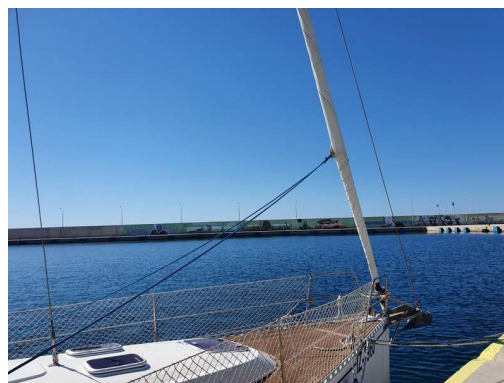
kadar je nizka voda greš lahko po extra dodanih kamnih nekdo je delal doktorat na tem projektu

stopnice so neke na sredi ograjene in ni možno priti do hiške na vrhu hriba ... hm...?

edina aktivna cerkev v vasici imela neobičajen zvok ob zvonjenju

Mala na privezu; zvečer sta bila celo dva trajekta parkirana zraven nas

9. avgust 2021, ponedeljek

Ag. Evstratios - Planitis, Kira Panagia

Včeraj sta bila hkrati dva ferryja v luki za otok z 200 prebivalci. Posebej drugi, ogromen Sea Jet, je naredil kar nekaj vala, ko pribremzal okoli ovinka za pomol, se na majhnem mestu obrnil s svojimi silnimi motorji, imel pit stop (ma, ne vem, če je bila cela minuta!), odložil dva in naložil en avto in oddivjal ven. Sicer pa je bilo bivanje v luki mirno. Tudi noč je bila mirna. In jutro. Še posebej jutro. Ko ob osmih pogledam na plano, so dvoji že odšli (od petih).

Greva tudi midva. Greva, a kam? Nekaj časa plujeva ob otoku in si ogledujeva precej lepe osamljene plaže med klifi. In, za deželo meltemija, neobičajno poraščen otok. Celo net dela v teh zalivih. Malo me ima, da bi en dan kar tukaj preživela. Ampak, ne! Kar sva rekla, sva rekla. Midva greva dalje. Nastopi pa težava, ko priplujeva do južnega rta otoka. Naj greva levo ali naj greva desno? Levo bo čez nekaj dni preveč vetra, desno ga bo nekaj dni premalo. Narediva kompromis, greva tako levo, kot desno. Cik-cak. Hmmm... končno se odločiva, greva desno. Smer Skyros.

Ampak. Po uri (počasnega) jadranja v 2 Bf čiste krme, to ni več pravi cilj. Novi cilj je Kira Panagia. Pa je spet problem. Na

poti leži marine sanctuary, off limits za pleasure craft. Naj ga obideva po severni ali po južni strani. Nekaj časa sta v igri obe in plujeva tako, kot narekuje veter. Očitno naju nihče ne opazuje in Mala je v dveh kvantnih stanjih hkrati. Malo severno in malo južno. Šele ko veter popolnoma ugasne in se sredi morja bolj kot ne ustaviva (ne, tokrat nisva povozila parangala) natipkam avtopilotu dokončni ukaz. In motorju izdam ukaz za 1.600 obratov. In potem celo popoldne trajbamo in trajbamo in trajbamo...

Med potjo pojem solato, pa me tišči v želodcu. Logično, zelenjava. Zvečer, namesto uležanih steakov na žaru, kot je bil današnji plan, pojem le juhico. Česa drugega ne spravim v želodec. Oh, kako trpeče življenje imam!

Planitis lahko sprejme stotnijo jadrnic v vseh vremenskih pogojih. Morda celo več. Na vrtečih sidrih, jasno. Če bi se vezali na obalo, bi bila številka najmanj dvojna. Če bi bilo pa to na Hrvaškem, pa štirikratna - tam bi bile postavljene fore-and-aft boje po 300 kun, povsem razumljivo. In na nekaj deset metrov širokem in le nekaj metrov globokem vhodnem kanalu, bi bil postavljen semafor. Enosmerni promet. Za primerjavo, danes nas je v tem zalivu manj kot 20 (najbližji sosed je oddaljen slabih 400 m). Kar je veliko. Toliko jadrnic (no, skoraj toliko) nisva kumulativno videla odkar sva pred slabim mesecem zapustila Kiklade. Danes na dobrih 50 miljah nisva videla niti ene. Pa so na Severnih Sporadih čarter baze. Pri odločitvi, da greva na ta konec, sva globoko vdihnila zrak, gužve res ne marava.

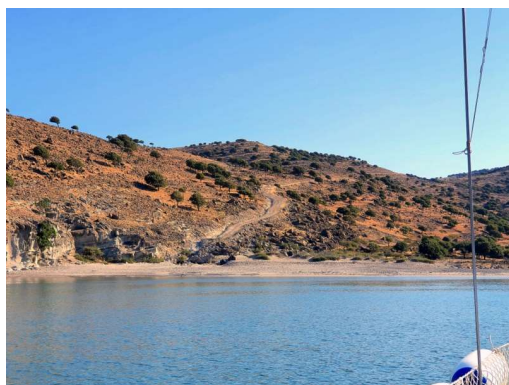
Ampak, nocoj bova spala kot dojenčka. Miren zaliv. V vseh pogledih miren. Skoraj vseh pogledih. Čarteristov je kar nekaj in altruistično skrbijo za glasbeno zabavo celega zaliva. Kdo bo pa poslušal kože, mar ne? Ampak, ko točkujem mirnost, ena druga podrobnost prinese toliko točk, da so čarteristi takoj pozabljeni. Toliko točk, da mirno lahko rečem, da takih zalivov skoraj ni več. Še pred tridesetimi leti jih je bilo pa kar precej. Pravzaprav, so bili taki vsi. Tukaj telefoni ne zvonijo. Niti enega operaterja mobilne telefonije, na niti eni frekvenci, ne loviva. Popolni komunikacijski molk. Tipota. Mir...

otok Efstratios ima nešteto manjših luken v skalnatih stenah; koze zlezejo vsepovsod

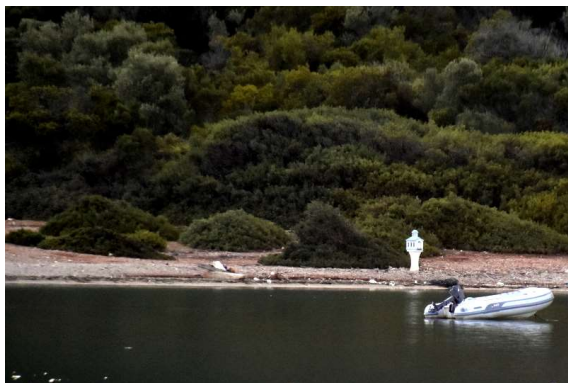
Ag.Efstratios in tudi kar nekaj poraščenih zalivov za razliko od Limnosa

Ag.Efstratios, simpatičen zaliv za kdaj drugič

zaliv Planitis na otoku Kira Panagia

od daleč je kapelica zgledala kot silhueta človeka

10. avgust 2021, torek

Planitis, Kira Panagia - Gerakas, Alonnisos

Moje včerajšnje razmišljanje je bilo akademsko, brez izkustvene podlage. Ma, saj je to do neke mere opravičljivo, jadranskih izkušenj mi manjka. Torej. Čarteristi so vzeli, od Boga jim dano, nalogo, da zabavajo celotni zaliv, povsem resno. In zavzeto. Slabo miljo velik zaliv so ozvočili tako temeljito, da ga ni bilo koščka vode, kjer nivo hrupa ne bi dosegel tistega, ki ga povzroča reaktivno letalo ob vzletu na razdalji nekaj metrov. Sedaj je tudi jasno, zakaj kože v okolici ne preživijo. In zakaj preživi rastlinstvo. Slednje je neobčutljivo na hrup in precej občutljivo na kože. Fantje in dekleta na dveh, med seboj povezanih, katamaranih so imeli s seboj celo DJa in ta se je znašal nad sila resnim ozvočenjem. In vrtel poljsko govejo muziko zadnje generacije. Včasih se je temu reklo rave parti, kako se danes, pa ne bi več vedel. Ko je fant-korenjak zajel sapo, da bi kaj povedal, ali pa je morda samo srknil iz glaža, da si je namočil grlo, so se s sosodnjih bark složno oglasile troblje. Da mu razložijo, naj neha. Brez efekta. Efekt je pravzaprav bil, a obraten. On jih ni slišal (in jih najbrž sploh ne bi razumel, tudi, če bi jih slišal), jaz pa toliko bolj. Še v trenutku pavze je bil hrup. Resda precej manjši, ker niti resne ladijske troblje pač ne morejo narediti takega hrupa, kot poljski DJ. A tišina to kljub vsemu ni bila. Ravno, ko so danes proti jutru nehali s kravalom, ja vplula jadrnica, se sidrala dvesto metrov od naju in potem je posadka preverjala svojo pozicijo tako, da je z neskončno močnim žarometom svetila naokoli. Neskončno dolgo časa. Mojim poškodovanim ušesom so se pridružile še poškodovane oči. Skratka, miren in idiličen zaliv.

Dopoldne se prestaviva pod samostan. Razlog je preprost. V tej klerikalno vojaški državi ima samostan z enim menihom zagotovljen signal (državne) mobilne telefonije. Pogovor z Bogom mu mora biti zagotovljen, če ne drugače, pa iz sredstev EU. Horde turistov so drugorazredni državljani in mi nismo toliko pomembni, da bi bili deležni tega sodobnega čudesa. Ne potrebujemo stika s svetom. Ne glede na to, da je naš kulturni in intelektualni nivo (pa tudi finančni, konec koncev) neprimerno višji kot pri enem samem eremitu. In nas je več sto.

Je pa nekaj le fino v tem zalivu. Primeren je sicer samo za kopanje v popolnoma mirnem vremenu, saj je direktno odprt na meltemi, globine pa so sto metrov od obale že 30 metrov. Ampak, po dolgem, dolgem času tukaj morje ne cveti. Je že skoraj modre barve in iz barke se na tleh, 7 m nižje, vidijo čisto vse podrobnosti, vsaka bilka, vsak kamenček. Končno! Vesna, jasno, je takoj pod vodo, pa tudi jaz z veseljem naredim skok v morje. Kmalu se nas pa nabere toliko, da to ni več lepo. Midva greva.

Pogledat greva Gerakas na Alonisosu, ki je sicer tipičen fjordast zaliv, širok do nekaj sto metrov in globok več kot miljo. Moral bi nuditi dobro zaščito. A kaj, ko je obrnjen proti meltemiju. Samo, tega pa danes ni. Ker je guru Rod v svoji bibliji oznanil, da je zadeva strašno na odprtem in da on tu še ni bil, ni niti čarteristov. Hvala, Rod! Na 3 m sva sidrana v šodru, a sidro za čuda v redu drži. Popoldan sva še sama. Kasneje se nama na 100 m pridruži en katamaran in mislim, da bova preživela mirno noč. Vsaj po decibelih bo sigurno bolj mirna, kot včeraj.

Internet je pa v tem zalivu na žalost le za odtenek boljši, kot sinočnji. Imava sicer polni signal na več omrežjih, hitrost (in predvsem zanesljivost povezave) je pa primerljiva z manjšimi in bolj odročnimi pacifiškimi otoki pred desetimi leti. Še preko satelita gre hitreje.

porcijska riba, kar velika jata

snorkljanje v sosednjem zalivu otoka Kira Panagia je sicer obetalo malo več morskega življenja... ampak :(

ko sva prišla v zaliv Monastery otoka Kira Panagia, je bila samo ena jadrnica in se je nama zdel zaliv malce majhen

haha ... pa so uletavale jadrnice, katamarani, turistične ladje z maso turistov midva pa sva se spraševala, če bo dovolj prostora za dve barki :)

vsi turisti iz tur.ladic veselo po urejenih stopnicah do samostana; midva se nisva odločila za obisk le tega

samostan slikan iz morja

tudi snorklarija ni bila kakšne omembe vredna, poleg tega pa še ves čas v strahu, da me kdo povozi

danes pa za kosilo krepka steaka, ki jih nisva uspela pojesti, čeprav Toneta danes ne boli trebuh

Gerakas, Alonnisos kjer prenočujeva, morje ni ravno vabljivo s to maso meduz; upam, da jih odpihne do jutri

na koncu zaliva nekaj ležalnikov, kiosk s pijačo, plaža je bolj prodnata

vhod/izhod v zaliv Gerakas na otoku Alonnisos

11. avgust 2021, sredo

Gerakas, Alonisos - Planitis, Kira Panagia

Internet je, interneta ni. Ne da se resno delati. Pravzaprav se sploh ne da delati. Dela se vedno resno. Delo ni zabava. Zato se ne da delati. Vesna mora samo prejeti ne prav veliko priponko in jo nato uploadati na en državni strežnik. Pa ne gre.

Gre pa zato skok v vodo in pod vodo. In oddingiranje na frape na obali. Z razlogom. Vedno je frape z razlogom. In mlekom. V lasti kafiča je edini kontejner za smeti in res se ne spodobi, da vržem smeti zadnjih treh dni v njihov kontejner, če nisem stranka. In tako imam zelo tehten in utemeljen razlog, da lahko sedim in pljuckam kavico.

Potem izplujeva internetu nasproti. A, bolj kot mu prihajava nasproti, slabše dela. Takole to ne bo šlo. Predvsem so na preizkusu živci. To, da ponoči ne bova imela neta, sva se že sprijaznila. Ampak, ponoči Vesni pri skoraj 42 letih delovne dobe res ni več potrebno testirati povezav na državne strežnike, mar ne? Poskusiva v zalivu, ki je en face oddajniku na nasprotnem otoku, pa med plovbo komaj, komaj naredi Vesna, kar narediti treba je. Pravzaprav naredi le do polovice. Z zvijačo je na telefon spravila file, ga z drugo zvijačo podala računalniku in potem bi ga bilo potrebno podati dalje le še na državni strežnik. V tem koraku je zvijač zmanjkalo. Državna uprava ne pusti zvijač pri oddajanju dokumentov. Na sidrišču je pa spet komunikacijska tema. In za po vrhu sidrišče sploh ni primerno za današnje vreme. In ni primerno za naju v kakršnem koli vremenu. Barke so sidrane in s krmo vezane na obalo. Je to gantlemansko?

Ponoči nas bo namreč prešla nevihta. Rad bi mirno spal in se greva sidrat tja, kjer sva bila že včeraj. V hurricane hole na Severnih Sporadih. Tam nocoj ne pričakujeva komarjev, z akustično vojno jim je Poljak včeraj vsem odbil krila, če so le poskusili poleteti. In poskusili so vsi, kajti komarji so že po naravi zelo dovzetni za hrup in ga ne marajo. Posebej ne marajo, da jim okoli ušes brenčijo drugi komarji. Poljak je torej velik ekolog in ljubitelj živali, ki ne bi niti v sanjah sprožil kemične vojne proti komarjem, ki, kot je splošno znano, ni niti najmanj ekološko naravnana. Pravzaprav sploh ni ekološka in še manj organska, čeprav so spreji proti komarjem vsi po pravilu brez glutena in jih bi načeloma lahko zaužili tudi tisti, ki so alergični na gluten. Če le niso alergični na ostale strupene sestavine v teh sprejih.

Nocoj prihaja Zemlja v meteorski roj. Na nebu pričakujem veličasten pogled na bele sledi. Pri nas bo po vsej verjetnosti to še posebej atraktivno in posebej izrazito. Pospremljeno s posebnimi zvočnimi efekti, za katere pa tokrat ni zadolžen poljski DJ. To je dobro. Verjetno bodo zato ti zvočni efekti precej manj hrupni. In na vsak način bodo do potankosti usklajeni z

belimi svetlečimi sledmi na nebu. Avtomatično, brez posredovanja didžeja, ki kot se je pokazalo na žurih v Zrčah zlahka privabi v deželo covid. Bolezni so, že same po sebi, v večini primerov slaba zadeva. Torej se je potrebno izogibati didžejev. Po mojih izkušnjah vsaj na miljo in pol. Kakorkoli, blisk in grom se bosta sama zmenila med seboj, kako je potrebno narediti, da bo predstava perfektna. Saj sta vendar že v zrelih letih in imata za seboj veliko izkušenj. Upam le, da kak meteor ne trešči v naš jambor.

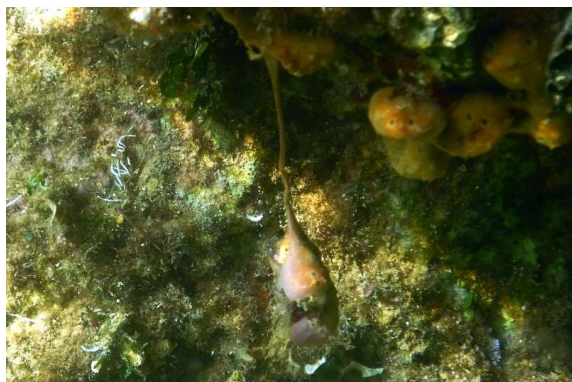
Ob štirih popoldan še zadnji pogled na telefon pred komunikacijskim mrkom razkrije, da je meteorski roj na celini v okolici Volosa že močno aktiven...

naše sidrišče Gerakas na Alonnisosu, foto iz vodo

danes bodo bolj podvodne fotke, saj nad vodo ni bilo kaj pametnega fotografirati; školjka in mini ribica

razmnoževanje spužve

ribica čaka raka, da zleze ven iz hiške

rakec beži pred mojim fotičem

ta rak se je pa nastavljal v vseh pozah

meduze: noro koliko meduz, res noro! nešteto jih je pa tudi kar ležalo na tleh brez življenja; rjavoklobučarke niso nevarne, se je pa neokusno zaletavati v njih

skoraj prozoren mini rak?

vedno se skriva v luknjah

girc kolikor hočeš :)

danes zelo pisano pod vodo; tudi med travo se najde kakšna riba

nenavadna jadrnica z dimniki ... hm ..?

12. avgust 2021, četrtek

Planitis, Kira Panagia - Tzortzi, Alonisos

Kako sem odvisen od sodobne tehnike, se je pokazalo sinoči, ko nisem mogel spremljati napredovanja nevihte preko neta. Napovedi v stilu "Proti večeru so možne posamezne vročinske nevihte" so nekako pase. Pogled na telefon, ko je ta integriran v sodobne nadzorne sisteme, pa pove vse. Pove mi, kdaj, kaj in če sploh bo priletelo nad mene. Nocoj se je bilo torej potrebno orientirati po frčanju meteoritov v naravi in ne na mojem telefonu.

In francosko govoreči sosed se je orientiral tudi po okolici. Predvsem po bližnji okolici. Po internetu se ni mogel. Z neskončno močno svetilko je svetil po obali ter po sosedih. Mala bila njegov najbližji sosed in torej glavna tarča raziskav, ki naj bi kot rezultat podale njegovo pozicijo. Natančneje, svetil je direktno v moje oči. Očitno je meril odboj od šarenice. V polskega didžerja ni posvetil niti enkrat, predvsem iz razloga, ker ga ni bilo tukaj. Didžerja, namreč. Škoda. To bi ga morda izučilo, ali pa tudi ne.

In potem je začelo deževati in pihati in on je še kar svetil. V oči. Predvsem v oči. To je trajalo pol časa nevihte. Potem je

Vesna imela dovolj mojega javkanja, da je sosed neverjeten kolerik in je prišla v kokpit in ga nahrulila. Le kako je zbrala toliko glasu, da je preglasila nevihto? Preglasila bi celo neverjetno glasnega didžeja, če bi bil danes tukaj. Sosed jo je očitno slišal in morda celo razumel. Nekaj Francozov govori celo angleško. To je zaleгло. Svetil je še vedno, a vsaj v moje oči ni več svetil. Nauk te basni je, da je ljudi potrebno nadreti in potem delajo tako, kot si želiš.

Je pa vetrček toliko pihnil, da je odnesel pokrovček instrumentov in kokpitu. A-joj! In kje bom sedaj dobil novega? Strokovnjaki na Raymarinu bodo itak rekli, no problem, kupite nove instrumente, tam so pokrovčki v kompletu. Tako, kot so mi pozimi rekli, ko sem jih pobaral za pokrovček plastične tipke na chart plotterju. Rezervnega dela pač ni več za dobiti nikjer na svetu. Takrat sem težavo rešil tako, da sem naročil pokrovček iz 3D printerja. Bom sedaj tudi primoran v isto?

Ne bom! Ko je sonce zjutraj posijalo v kokpit, se je pokrovček sramežljivo skrival pod pokrovom spoilerja. No, vsaj nekaj smo rešili. In sinočnji, do skrajnosti prestrašeni, sosed je tudi mirno sedel na jutranjem sončku in v kokpitu pil kavico. Kako je svet drugačen, ko temno in nevihtno noč zamenja jutranje sonce...

Da se povrnem k dežju. To je prvi dež, ki ga je Mala doživela, odkar je pred dvema mesecema zapustila Izolo. In še tega dežja je bila deležna predvsem zato, ker jo midva terava, da pluje tako visoko na severu, skoraj na 40. vzporedniku smo. Južneje dežja ni bilo. No, pošteno rečeno, tudi pri nas ga je bilo le za vzorec. Precej premalo za barkopralnico. A vseeno, dež je pa le bil.

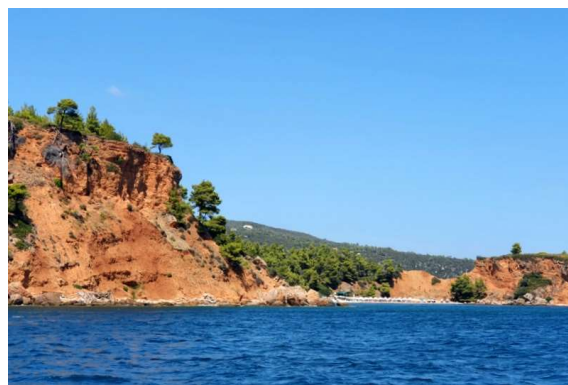
Izplujeva, pa spet ne veva, kam bi šla. Nekam z vetrom, proti zahodu ali jugu, torej. Najprej ciljava Skantzouro, pa se nama sredi poti zgodi dokaj močan proti tok in naredi valovanje zoprnno. Spremeniva smer, greva na Peristeri. Jadranje je boljše, ni pa stanje dobro v zalivih, ki so precej polni z barkami, vezanimi na obalo. Ni za naju. Sledi hitro in mirno jadranje proti Alonisosu in na Alonisosu iskanje primernega zaliva.

Končno se ustaviva v Tzortziju. Skok v vodo. Topla je, lahko bi rekel celo, da je vroča. Termalna. Hladim se tako, da grem iz vode. Zunaj je rahla sapica, dovolj za hlajenje. Vesna je bila pod vodo krepki dve uri in pol. Videla je pa približno toliko, kot v minuti in pol v Rdečem morju.

Sosed je zoprn. Godrnjač. In ne zna se obnašati. Ah, dva kolerika zapored, najprej oni ponoči, sedaj še ta. Ni nama za biti v taki družbi. Čarteristi. Greva v sosednji zaliv. Toda. Ko se odsidrava midva, se odsidra tudi on. Joooj! Za povrhu je v sosednjem zalivu precej zoprnega vala. Pa se tam sidrava in takoj tudi odsidrava in kmalu nato spet sidrava (skoraj) na istem mestu, kjer sva danes že bila. In sedaj se ne premakneva nikamor več!

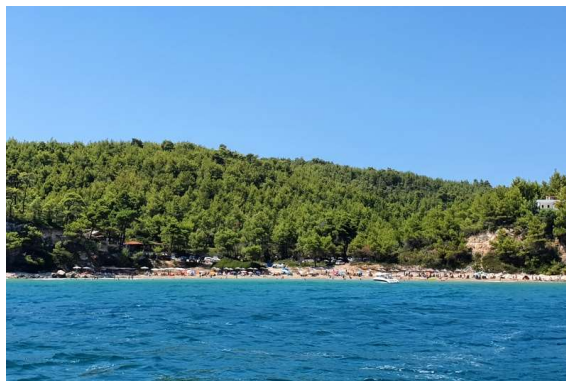
od začetka je bila plovba malo rolajoča....

že od daleč je zaliv Kokkinokastro bodel v oči z rdečimi klifi in zelenimi borovci

žal je kapitan ocenil, da je za nas neprimerno sidrišče (premajhno, da bi se vrteli, nevidne čeri?)

naslednji lep zaliv je Redrock, vendar naju je preveč rolalo, da bi uživala v prijetnem večeru

tako, da sva na koncu pristala v zalivu Tzortzi, pretep za prostor kot na hrvaškem Jadranu

fotka iz morja na obalo s senčniki, ležalniki in kafičem/oštarijo; na obalo nisva šla, sem šla rajši pod vodo

jaz sem bila sicer pod vodo a ptič nad vodo ves čas z odprtim kljunom

sem se že včeraj spraševala ali se kdo hrani z meduzami; no, danes pa vidim ognjenega črva kako cufa meduzo

je bil pa tudi edini črv, ki sem ga videla danes; žalostno: letos nisem videla še niti ene hobotnice! očitno so vse končale v loncih :(

školjka si je našla gnezdo kar v spužvi; cel zaliv je poln tovrstnih spužev

skalni glavač

med snorkljanjem me požgečka po laseh, skočim skoraj ven iz vode, pa vidim le borove iglice, ki so se mi zapletle v lase :)

13. avgust 2021, petek

Tzortzi, Alonisos - Kastani, Skopelos

Noč je bila v redu, večina gužve je izginila takrat, ko se sicer pojavijo komarji. Seveda, le če jim poljski didžej prej ne polomi kril. Tukaj je najverjetneje bil pred nekaj dnevi. Vsaj po prisotnosti komarjev sodeč in upoštevajoč njihov reprodukcijski cikel.

Preko noči smo torej ostali na treh ali štirih nečarterskih jadrnicah. In zjutraj vpluje barka s slovensko zastavo. In izolsko registracijo. Jasno, da Vesna takoj skoči na palubo, a se hitro vrne razočarana. Italijani iz Padove. Našo registracijo imajo zato, ker je bolj ugodna, kot njihova. Je Slovenija postala off-shore destinacija za registracijo plovil?

Kasneje malo razmišljava: slovenskih bark sva srečala že nekaj. Hrvaške nobene. Tudi na plovbi okoli sveta ni bilo Hrvatov, razen ene izjeme, za katero sva pa vedela in se je Vesna dve leti dogovarjala za srečanje. Slovencev sva srečala kar nekaj, tudi čisto po naključju. Od tega kar nekaj takih, ki so pluli okoli sveta. Pa nas je samo 2 milijona in imamo samo nekaj deset milj obale na koncu enega najbolj zoprnih morij zmernege pasu. Hrvati pač niso pomorski narod, druge razlage ne vidim. To, da misliš, da imaš najlepše morje na svetu, še ni zadosti. Morali bi se malo razgledati po svetu. Ampak, bolje, da ne. Hitro bi ugotovili, da njihovo morje sploh ni najlepše. Z upoštevanjem vremena je celo eno slabših.

Midva se na kopanje ustaviva na Skopelosu, z borovci poraslem otoku. Skopelos ni več narodni park. Pa ni nobene razlike. Nič ni treba plačati za vstopnino niti tu, niti tam. Namesto, da bi težili turistom s plačilom vstopnine, raje porabijo evropska sredstva. In ostanejo nerazviti. Še nekaj je. Obala je vsake toliko časa prekinjena z zalivom, kjer so borovci do morja in je na koncu lepa peščena plaža. Ne prodnata, peščena. In morje je turkizno. No, tukaj je spet turkizno, na Thasosu je bilo rjavo. Upam, da je poglavje s cvetenjem morja dokončno mimo. Nekaj podobnega je tudi na nekaterih Jonskih otokih. In zakaj že bi bil Jadran najlepše morje na svetu? Kaj pa kokosove palme in koralni grebeni? Hmmm...

A naj bo dosti razmišljanja o državni samopropagandi. Midva greva okoli ovinka in si spotoma ogledava nekaj zalivov in lučico. Potem se sidrava pod stenami, poraslimi z borovci in samotno peščeno plažo na koncu. Ker dajo Grki mir s kasiranjem, nimajo boj. In nimajo niti dovolj prostora za vse silne čarteriste. Vsaj ne na teh otokih. In tako so turiste naučili, da se sidrajo in potem vežejo s štrikom na obalo. Na tak način se spravi v lepe zalive veliko bark. Nama se to ne počne. V te zalive bova zavila izven sezone, ko bodo itak prazni. Rada imava svoj mir. Če bi želela imeti sosede, ki nama gledajo v kokpit, bi šla v luko, saj je tudi tam zastonj ali pa skoraj zastonj.

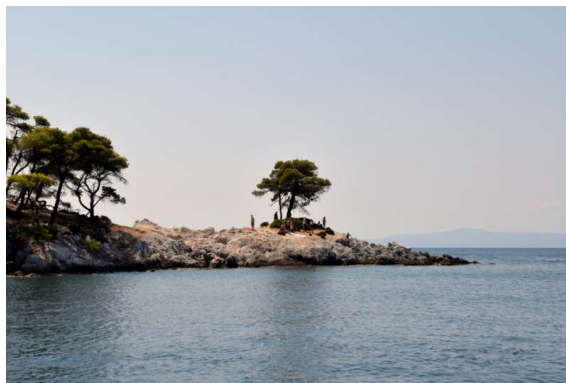
Votsi, Alonisos

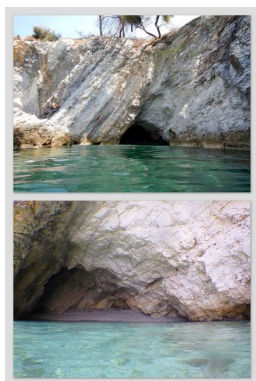
vsa plovila so bila vezana na obalo v Votsi

Patitiri, Alonissos

Amarandos, Skopelos, v tem zalivu smo se ustavili na kopanje

na koncu jame je plaža

nekoč je gorelo v tem zalivu, sedaj pod vodo veliko dreves v katere se na žalost ujamejo človeški odpadki

morske cvetače/ocvrtega jajca je letos nenormalno videti; no, danes videla še to vrsto meduze, menda kompasni klobučnjak

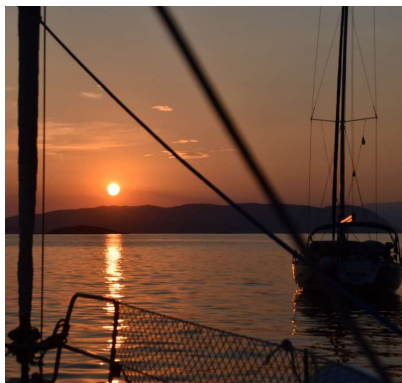
Agnontas

Limnonari

hotelsko naselje s stopnicami

kičast sončni zahod

v nedostopnem s kopnega zalivu, so si postavili šotor, pripeljali so se s čolnom

14. avgust 2021, sobota

Kastani, Skopelos - Agios Apostoli

Dan za ogled. Najprej pošpegava v luki Neo Klima in Loutraki na zahodni obali Skopelos. Načeloma bi se v vsako od obeh lahko zbasala, a nama ni do tega, midva bi na kopanje in nekam drugam. Meltemi se je dvignil. Prvič letos imava meltemi, pa sva na z meltemijem okuženem koncu sveta že cel mesec. Jah... še meltemi ni več tisto, kar je nekoč bil. Tiste redke trenutke, ko je, morava nujno izkoristiti.

Lepo odjadrava proti Skiatosu in se nameniva kopat na otočku pred njim, Arko po imenu. Jadra (no, samo genovo, ker sva imela run) pospravim in pošpegava v dva zalivčka, pa nama nista všeč. Prvi je premajhen za vrtenje na sidru, drugi je onesnažen s kafičem in množico kopalcev (osamljen otoček, hmmm...). Naslednji potencialni cilj je miljo stran, še en tak otoček, Tsoungria. Privaten je, tako piše na karti, vendar dvomim. Wikipedia pove, da je naravni rezervat. Ampak. Toliko ljudi, kot se gnete na otočku, je to kvečjemu naravni rezervat za homo turistikus. Ne bova se ustavila, jadra ostanejo v postavitvi za run. Greva nekam, kjer bova sama.

Otoček s svetilnikom na severovzhodni špički Evoje je že tak. Pontikonisi. V zavetrju je zalivček za eno barko. Na delu, kjer bi se sicer lahko sidral je ribičeva boja. Saj ga ni, lahko se priveževa. Pa se je meltemi toliko dvignil, da je vseeno preveč vala za snorklanje. Ogled in nadaljevanje plovbe v preliv Trikeri.

Na vhodu v Vološki zaliv je lučica Ag. Kyriaki, kjer bi se še našlo eno mesto za Malo. Ampak, midva bi bila rada na sidru in se kopala. Itak sem pa pospravil samo genovo in samo z glavnim jadrom si je lučico enostavno ogledati od blizu. In po izplutju spet odpreti genovo. Še vedno imava krmne vetrove, meltemi se zavrti okoli ovinka.

Potem končno najdeva otoček, kjer bi se skopala. Palaio Trikeri ima nekaj povsem zaščitenih in osamljenih plaž. Kot nalašč za naju. Ampak. Sidro ne prime. Šoder in trava. Trikrat poskusiva in nikoli sidranje ne zdrži porušitvenega testa. Eh, tukaj se ne bi samo kopala, tukaj bi prespala. In bi rada mirno spala. Ne bo šlo. Pa zavijeva okoli ovinka v (precej odštekano) mini lučico z nekaj tavernicami ob morju in privezi za nekaj bark - Greek style. Tri so raftane na barge, ena na ribiča, ena je sidrana in s krmo privezana na glavo pomola in nanjo sta delno raftani še dve, po ena na vsaki strani. Hmmm... Foto session in dalje.

Sedaj sva že globoko v vološkem zalivu in končno sidro vrževa v zalivu Agios Apostoli. V štirih metrih globine na blatnem dnu, sidro prime dobro. Slabe pol ure pred mrakom. In končno sva sama v zalivu in v popolni tišini poslušava, kako nekdo igra klavir v enem izmed vikendov na obali. Kako neprimerljivo lepše je to, kot pa poslušati poljskega didžeja z ozvočenjem, ki lomi krila komarjem. Je pa kemična vojna, če je že potrebna, vseeno manj slaba izbira.

V tem zalivu so startali Argonavti, pa mislim, da niso imeli tako komplicirane plovbe, kot midva danes. Razumljivo, oni so bili domačini in so zalive poznali. Prav tako so jih poznali Atenčani in pošlihtali s Xerxesom, ki je dal izkopati kanal na Halkidiki, da bi se izognil meltemiju. Tukaj se je pa vseeno ujel na limance.

V morju okoli Severnih Sporadov je neskončno mnogo klobukov. Res neskončno mnogo! Na Palau v Pacifiku kasirajo sto dolarsonov, da se človek lahko kopa z meduzami v Jellyfish Lake. Tam je to atrakcija, world famous attraction. Tukaj jih je ravno toliko na kubični meter, le da je kopanje zastoj.

Kljub odličnemu vetru, tako po jakosti, kot po smeri, pa plovba ob Evoji ni bila prijetna. Plovba ni bila prijetna zaradi razgleda. Razgleda na pogorel otok. In to pogorišče ni kot če bi pogoreli Kornati, kjer itak nič ni, še makije ni dosti. Tukaj so zgoreli nepregledni borovi gozdovi. Na desetine kvadratnih kilometrov borovega gozda. Še vedno se kadi na nekaterih mestih in še vedno območje preletavajo gasilski helikopterji. Žalostno.

Nea Klima

zrela mornarka

Loutraki Skopelos

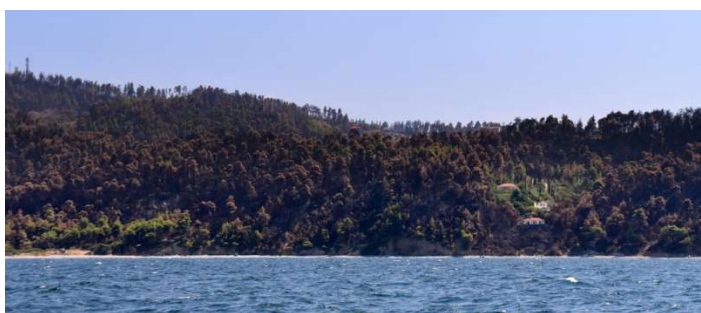
svetilnik pri Arko

Arko, plaža kjer je dostop le z morja, neprimerno sidranje

mesto Skiathos

Evia, požgano, bolj malo jim je uspelo rešiti hiš in dreves pred nedavnim požarom

Ag.Kyriaki

v Ag. Kyriaki je tudi manjši boatyard

Palao Trikeri, nekaj plovil vezanih kar na barge

nekaj jadronic kar raftanih - skratka ni prostora za naju

Ag. Kyriaki

15. avgust 2021, nedelja

Agios Apostoli - Petraka

Danes je en večjih grških praznikov. Sklepava, da razen tavernic, kaj dosti drugega ne bo odprtega. Torej si narediva dan za počitek še sama. Kakšna razlika! Ostale dni namreč silno garava. Takole gre urnik na današnji dan: bujenje, kavica, zajtrk, kopanje in snorklanje, kavica, ogled zalivov v (naj)bližnji okolici, sidranje, snorklanje za Vesno, kopanje, branje knjige in spet kopanje zame, roštiljada, pljuckanje žlobundre in na koncu povečerje. Naporno.

Vološki zaliv sva si predstavljala kot zaprt vojaško-industrijski zaliv z umazanim morjem. To, kar sva pa doživela včeraj in danes, je pa čisto nekaj drugega. Morje je povsem enako čisto, kot tisto na Sporadih, ali pa v Jonskem morju. Gužve nekaj je, v Volosu je čarter baza, a je bark precej manj kot na Sporadih in neprimerljivo manj kot v Jonskem morju ali v okolici Aten v Saronskem zalivu. Tako nekako, kot na Jadranu konec novembra.

Meltemi, ki naju je včeraj osrečil z lepim jadranjem, je trajal samo en dan. Danes je vetra do 3 Bf. Raj za SUParje, skuterje in lahke gliserčke, ki na jezersko mirni vodi letijo kot snete sekire. Če sva bila še včeraj presenečena nad gužvo, je danes ni več. Vsaj na tem koncu, kjer se nahajava, je ni. Včeraj sva prespala v lastnem zalivu, tudi danes bo tako.

Skratka, vse kar sem imel slabega v mislih o tem dokaj velikem zalivu, vzamem nazaj. Eno lepših presenečenj grškega morja, primerljivo s Halkidiko. Če človek ni cepljen s tem, da mora dopust preživljati v gužvanju z jet setom na Mikonosu ali Santoriniju, je severi del Egejskega morja daleč najboljši konec Mediterana. Ma, saj to vem že 15 let, pa je tako daleč priti sem, da sem tudi sam redek obiskovalec. In v Vološkem zalivu do sedaj sploh še nisem bil.

Vesna je danes dvakrat snorkljala, prvič ni bila zadovoljna in se je vrnila že po eni uri, drugič je bilo precej bolje in je pod vodo ostala krepki dve uri. Predvsem skalnata obala, polna jam, je zanimiva, čeprav prav dosti novitet ni videla. Pa, saj jih niti ne more več po vseh teh letih...

v našem zalivu dve lepi vikendici

in pa ena stara železna barka, ki kvari izgled zaliva

Vathoudi, hurricane hole, ogromno plovil

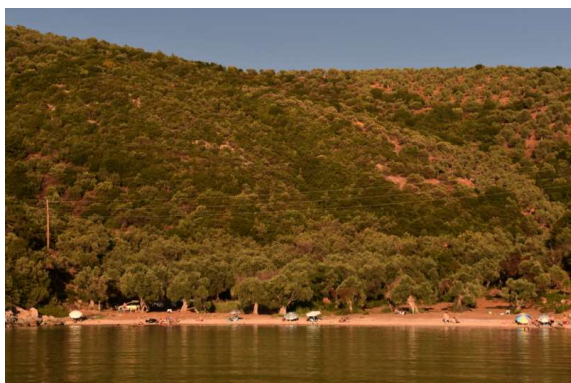
med drevesi skrit hotelček in plaža

vasica Milina

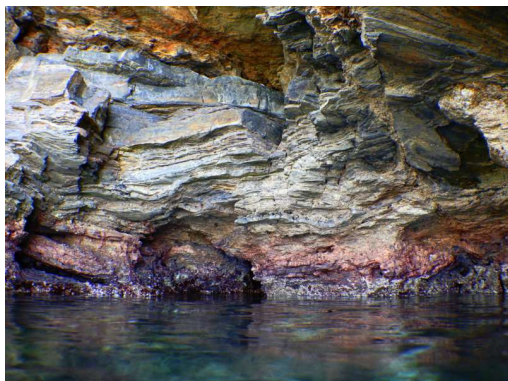
danes spet lep sončni zahod

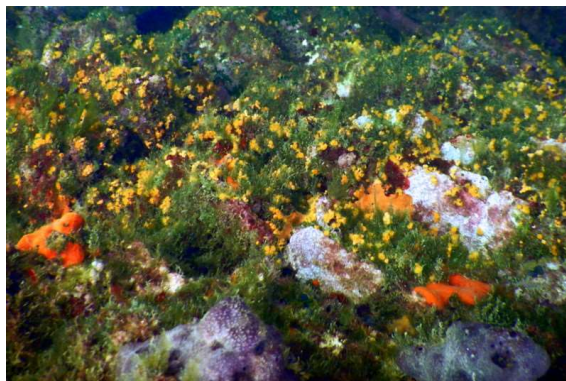
plaža pred katero smo sidrani ob sončnem zahodu

kolo pod oljko in skok v morje

zelo veliko podobnih lukenj

kot cvetlični travnik:toliko različnih spuž na enem koncu nisem videla, toliko barv ...

spužva se je pripravila na razmnoževanje

ena od jam je imela po stenah same take spužve, kot bi bili kapniki no, danes naredila 300 fotk

16. avgust 2021, ponedeljek

Petraka - Kala Nera

Precej zasedena plaža je ponoči postala osamljena. Dva šotora, to je vse, kar je ostalo od gužve. Očka in mamica v enem, otroka v drugem šotoru. Pri otrocih je celo noč gorela luč. Leta strahov. Je pa lepo videti, da družinica preživlja dopust v naravi in z naravo. Tudi midva sva ostala sama na vodi, a to je bilo pričakovano.

Vesna je danes odplavala precej daleč. Tri ure je trajal izlet pod vodo. Ta čas sem jaz uradoval. S strani oblasti se je z dekretom določeno obdobje dopustov očitno končalo. In ljudje so začeli delati. Konec zabave, tovariši so bili zadovoljni. Masku stavi sad i puzečim korakom na rad! Eh, saj se še spomnim, kako je to bilo v vojski, ko mi je ukazoval človek z vojaško mentaliteto.

Ob petih se v zalivu zgodi zamenjava. Na nekaj minut natančno. Ko se ravno odpravlja, da bi se premaknila, se najinemu zalivu približuje avstrijska jadrnica. Mislim, da so bili veseli, ko sva jim pred nosom dvignila sidro in jim omogočila sidranje na najlepše mesto.

Ob obali plujeva nekaj časa z genovo, nekaj časa motorirava in iščeva mesto, kamor bi se lahko spravila. Tako lepo, kot včeraj ne bo, to je bilo jasno še pred izplutjem. Vse je roadstead in relativno blizu obale še vedno precej globoko. Ampak, nekam je le treba vreči sidro in se spraviti za računalnik. In pred spanjem še nekaj prebrati in si pogledati kak film.

Jutri bo pa res treba zaviti v market. Deset dni je od tega, ko sva bila nazadnje.

rdečih morskih vetrnic je bilo zelo veliko, vse še zaprte

raki se skrivajo v polžih, le eden je pa res polž

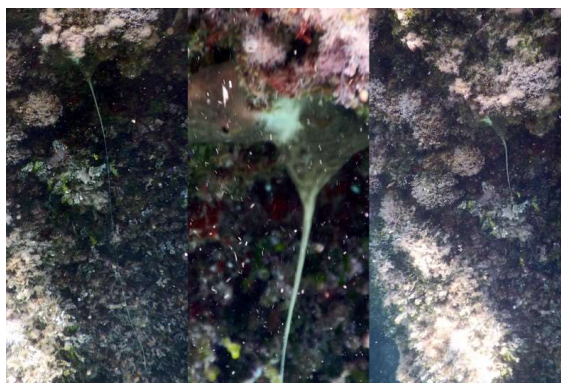
malo drugačne barve morska zvezda

še bolj drugačne barve morski jež

skoraj sem priplavala v sosednjo vas Milino; čas pod vodo drugače teče, utrujenosti ne čutiš

razmnoževanje spužve

kraljiček se vedno skriva pred fotoaparatom

turistična vasica

različne barve senčnikov, različni inkasanti

še na compu vidim, da je del plaže FKK, kar je neobičajno za Grčijo

sezona je očitno še vedno na višku

našla tudi konec zaliva kjer je malce tišine

17. avgust 2021, torek

Kala Nera - Volos

Ponoči je bilo zelo prijetno hladno. Spiva v podpalubju, pokrita z odejo. Ob osmih zjutraj, ko je sonce že visoko, namerim 22 stopinj in lahen vetrič še dodatno hladi. Ej, ko bi bilo ves dan tako! Pa ni. Morje s svojimi 28 stopinjami takoj naredi svoje. Opoldne v Volosu se po pristajanju že zavlečem pod ventilator in se hladim s transpiracijo. Kasneje na sprehodu od kafiča do kafiča iščeva senco. Senco pod drevesi, kjer za transpiracijo skrbijo drevesni listi.

Preden sva priplula, je Vesna poklicala v čarter bazo (edino telefonsko številko, ki sva jo na hitro našla na netu) in jih vprašala, če je kaj prostora v luki. Niso razumeli vprašanja. Ko sva zaplula v luko, je bilo takoj jasno, zakaj. Luka je dvajset, morda trideset odstotno zasedena. Tako prazne in tako velike luke ne pomnim. Lahko izbiraš privez na mooringe in krmo, s sidrom in krmo, bočno, z vodo in elektriko ali brez, plačljivi ali zastonj, na rivi, valobranu ali pontonu. In še kakšna varianta bi se našla. Zadaj je pa mesto z vsem, kjer sem takoj za ovinkom lahko kupil Jabsco originalni rezervni del. V še ne odprti čendleriji - bo odprta septembra, če bodo imeli urejene vse papirje. Rezervni del je bil iz zaloge.

Sprehodi so bili omejeni na absolutni minimum. Kar pomeni, da je število korakov preseglo le petmestno število, pri Vesni bolj, kot pri meni. Ona dela manjše korake. Verjetno. Ampak, do šestmestnega števila korakov je manjkalo precej. Šestmestne številke se začnejo pri sto tisoč.

Sva se pa zato zmenila za diesel fuel delivery, unleaded fuel delivery, gas bottle delivery, ice cubes delivery, water delivery, food delivery in tudi unlimited internet delivery.

Spotoma sva štirikrat bivakirala v treh tavernicah. V zadnji sva imela najprej ouzo meze in potem še večerjo. Jedilnik za večerjo je bil obetaven, a morskih ježkov na koncu niso imeli. Škoda. Ostalo je bilo odlično, le prste sem si moral umazati. Pozabil sem, da rakce servirajo neoluščene. No, delno oluščene. Celotni oklep je bil odstranjen, le glava in rep sta se rahlo držala trupa. Najbrž zaradi izgleda. Meni bi bilo ljubše, da bi bil izgled grši in moji prsti čisti. Nekako ne gre, da bi z mazanimi prsti prijel čist kozarec. Tega je pa potrebno stalno prijemat.

Danes sva samo po oštarijah spila pet litrov vode. In potem še dva in pol litra ostalega. In vsaj dva, če ne tri, litre že na barki, še preden sva sploh prišla do tavernic in ouzerij. Ej, ko bi me videl moj dohtar, ki mi je nekoč zaukazal, da moram veliko piti, če nočem imeti ledvičnih kamnov. Piti karkoli, najbolje pivo. Ker voda, tako on, se mi bo uprla in je ne bom

mogel dovolj popiti. Pojma nima ta moj dohtar!

Volos, mesto s 145.000 prebivalci

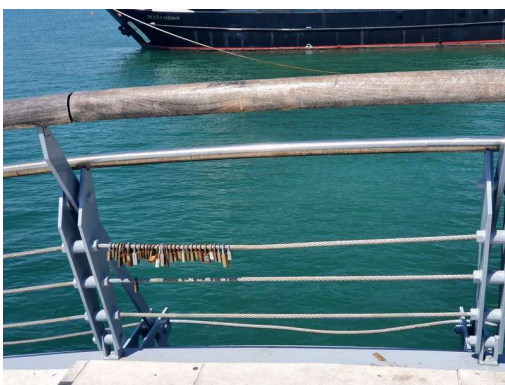
riva, pod drevesi lokalček za lokalčkom in ob 12,30 uri si komaj našel kakšno prosto mizo

po desetih dneh sem stopila na kopno in uživala v počasnem pitju trapeja in zerice z veliko leda in limone

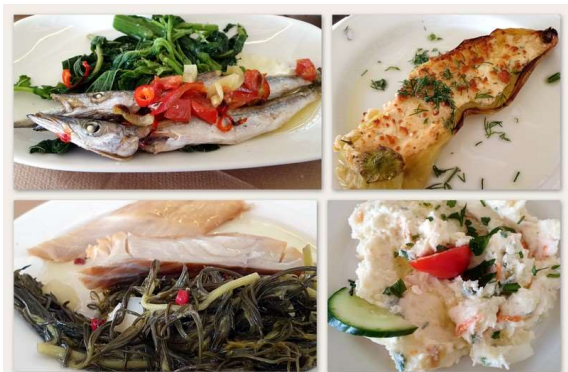
povezava med našim pomolom in celino je mostiček s položnimi stopnicami

na mostičku ključavnice

pod mostičkom pa nek spomenik in Tone

pri +32C se mi po vročem soncu res ni kaj dosti sprehajalo; uozo meze za dve osebi za 8 eurov je bilo odlično: dimljena tuna z zelenjavo, gratinirana paprika s feto, marinirane igle z zelenjavo in malce drugačna krompirjeva solata

Tonetu je zadišal shrimp saganaki, jaz pa školjke kuhane z zeleno in uozo

zvečer so ulice vse polne, saj se trgovine popoldne odprejo od 17,30-21,00

riva je polna ljudi, mladi fantje se preizkušajo v igranju bobnov

18. avgust 2021, sreda

Volos

Zjutraj najprej prestavim delivery za en dan. Danes še ne greva dalje. Potem najdem boljšega ponudnika za gorivo (za okoli 25 evrov je cenejši) in jutri bom prejšnjega spet predstavljajal. Na drugo leto.

Na sprehod greva, še preden se vse skupaj preveč segreje. In spotoma se ustaviva pri frizerju. Takoj sem na vrsti, postrizhe me pa... hmmm... saj ne vem ali stranka ali frizerka. Strigla je zelo dobro, glavo je imela pa zavito v polivinil. In brisačo je imela ogrnjeno preko ramen. Frišno farbanje betice. Tako izgleda. Torej, mislim, da je predstavljala tako stranko, kot frizerko v isti osebi. Kot stranka je imela 100% popust, kot frizerka je delala volunteristično. Vse pa na račun lastnika, ki niti mojega računa ne bo videl. Pa se nekako izide. Pa še nekaj novega sem se naučil. Urejeni nohti mlade frizerke so pobarvani tako, da izgledajo kot da je za nohti precej črne svinjarije. Kam gre ta svet?

Vesna je imela s pedikerji manj sreče. Okoli deset sva jih obiskala in najprej bi bila lahko na vrsti avrio, najkasneje pa sredi zime.

Kupim še vodne filtre za watermaker. Za naslednji dve sezoni. Tako poceni jih nisem videl še nikjer.

Potem sledi sprehod po vročini in hlajenje po frapedžinjah. Ogled mesta postreže z dokaj urejenimi zgradbami, precej neznačilnimi za Grčijo, kjer je vse kr-neki. In čistočo. Vidi se, da je bilo mesto pred dobrimi sedemdesetimi leti po rušilnem potresu zgrajeno povsem na novo. Urbanistično je lepo urejeno. Ob obali, na primer, poteka trasa tramvaja. Ampak, ko so to gradili, še niso izvedli natečaja za tramvaj. Logično, da niso vedeli, kakšen tramvaj bodo imeli. Pa so se v tej zmedeni situaciji dobro znašli in so postavili štiri vzporedne šine. Za vse možne variante medkolesnih razdalj. Ampak. Ne povsod. Ne enem delu so že vedeli in so šine samo še notranje. Ali pa so morda Cigani zunanji par že prodali za staro železo, ne vem. Vem pa, da v vsem tem času javnega razpisa za tramvaj še ni bilo in so tračnice danes primerna podlaga za gostilniške mize. In fuzgengerico.

Kosilo je v ouzeriji. Neprimerno bolje je to, kot klasična taverna. Vsaj kar se raznolikosti in okusov hrane tiče. Kar se pa cene tiče, pa sploh. Za ceno ene jedi brez pijače, jih tukaj dobiva šest (konkretnih), pijača (ciporo z janežem ali brez in voda) vključena. Vse skupaj za per evrojev po osebi. Je bilo pa tako dobro, da bi plačal tudi dvojno gostilniško ceno, če bi

bilo treba. Dve rundi sva naročila in potem se komaj odmajala, tako sva se najedla. Večerja je iz razumljivega razloga odpadla. Škoda, da ouzerij ni najti za vsakim vogalom. Friganih kalamarov in pomfrija res ne bi jedel vsak dan.

Aja, imajo pa tudi girozdžinjice, včeraj sem pozabil omeniti. Giros, american style. S kečapom in majonezo. Ogabno. Le kdo lahko to je? Kaj so Angleži svojo svinjarijo začeli širiti še po eni redkih evropskih kečap-fri dežel? Še Talibani delajo svetu manj škode, kot Angleži. Še dobro, da smo jih nagnali iz Unije. Angleže, namreč.

Jutri bi bilo pa vseeno lepo, če bi šla nazaj na morje. Čeprav je privez tukaj zastonj in bi lahko bivala neomejeno dolgo v precej dobro zaščiteni luki, bi pa vseeno raje sidrala v osamljenem zalivu. In kurila roštilj. Upam, da nama uspe.

rezervni zvonovi ali pa zvonovi za izpolnitev želja?

cerkev v renoviranju

opolodne je v mestu zelo živahno

Volos ima pol manj prebivalcev kot Ljubljana, ima pa sigurno dvakrat več trgovinic - velikih šoping centrov nisva na peš našla

železniška postaja Volos = zanimiva arhitektura

Volos se trudi imeti čimveč zelenic

replika ladje Argo, ladja Argonavtov

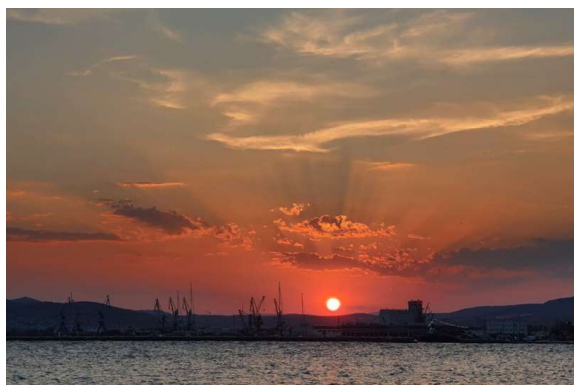
to je samo en del tsipouro meze (ni bilo časa) ; pa potem nosili še repete dokler niso oštarije zaprli

nevesta in ženin na foto sesion

cerkev ob rivi, z malce drugačno uro, ki je celo točna

zelo lep sončni zahod, le ozadje je, hm, ampak tako pač je ...

oštarije se ob pol devetih zvečer zelo počasi polnijo... danes naredila 16.200 korakov....skrajni čas, da greva na sidro

19. avgust 2021, četrtek

Volos - Nies

Tuhtam in tuhtam in stuhtam nerešitev. Samo, to mi kaj dosti ne pomaga. Kako bi nesel dva kanistra do bencinske črpalke na tak način, da mi jih ne bi bilo treba nesti. Premišljudem, ali bi se to dalo narediti ob devetih dopoldan ali bi bilo bolje ob enajstih? Kaj, pa če bi čas obrnil? Potem bi lahko nesel takrat, ko jih sicer ne nesem. Mogoče je to rešitev? Ne, to ne gre, to sem že pogruntal. Čas teče samo v eno smer. Če bi tekli v poljubni smeri, potem bi lahko pil kavo tudi pozno zvečer in potem mirno zaspal. Če pa časa ne morem obrniti, potem tudi kanistrov ne morem nesti tako, da jih ne nesem. Šment!

Plan A. Pokličem Theofilosa in naj mi on pripelje disesel, bencin, destilirano vodo, plin in led. Četudi je malo dražji. Fant se drži besede in vse je urejeno dok rekneš keks. Za povrhu me ni nabrisal s količino, kar je že kar neverjetno pri teh mini-tanker deliveryjih. V popolnoma prazen 190 literski tank mi je uspel natočiti samo 175 litrov, preden je nafta tekla čez rob v morje. Mogoče je sicer, da je goljufal in mi natočil 250 litrov, pa sem jaz potem obrnil čas in ga ustavil pri 175 litrih. Možno je, ni pa verjetno. Pravzaprav je neverjetno. In če je neverjetno, potem sem pa torej spet natočil gorivo v naš

neverjetnostni pogon.

Še druge stvari so neverjetne. Voda, na primer. Ta je iz pipe na kartico. Kartica stane 20 € in ima naloženega za 20 € kredita. To je precej neverjetno, ker je 10 € kavcije že vključene v tistih 20 € za ključek. To je dobro. Ko pa natočim poln rezervoar vode, Malo dobro sperem po palubi in še posebej v kokpitu ter operem še dingija, sem potrošil le evro in tričetrt. To je dobro. In to je slabo. Avtomat (v obliki tete, ki kasira parking za avtomobile) ne vrača drobiža. Vrne samo kavcijo. Hja, če bi tukaj bivačiral en teden in imel vsak dan priključeno elektriko in trošil vodo, bi zaslužil desetaka. To je neverjetno.

Neverjetno je tudi, kako hitro in enostavno sem reaktiviral lanski SIM kartici pri Cosmoteju. Štiri prodajalke in nobene stranke. Taka trgovina je na področju mobilnih operaterjev redka dobrina. Redka dobrina je tudi to, da teta dobro govori angleško in mi vse uredi. Meni preostane samo, da na telefonu preklopim prenos podatkov iz SIM1 na SIM2. In za 9,90 € imava en mesec neomejeno količino podatkov. Ampak samo do hitrosti 5G. Tako piše na reklamah. Čeprav izgleda to kot velika omejitev, pravzaprav niti ni. 6G v naravi še ne obstaja in bo prej konec tega mesečnega obdobja, kot bodo vrli Grki postavili omrežje, ki še niti zasnovano ni.

In kar naenkrat se da hitro delati. Mobitelov roaming je delal in ni delal. Še najmanj je štekal v navezavi z operaterjem mazi xekiname pali, a tudi tukaj je bilo praktično nemogoče narediti kaj na slovenskih državnih strežnikih ali bankah. Še z maili je bil križ. Odkar sem pa preklopil podatke na SIM2, so se mi razbistrila obzorja. Vse dela tako, kot je delalo še lansko leto. Ali to morda Mobitel omejuje hitrost svojim strankam? Ali pa tuji operaterji omejujejo Mobitel? Kdo ve? Vem le, da je ocena delovanja Mobitelovega roaminga (velja za Hrvaško, Italijo in Grčijo) nekje med »obupno zanič« in »ne deluje«.

Vesna je med tem časom nakupila dovolj hrane za naslednji mesec ali dva in vrli taksist je vse skupaj pripeljal pred Malo. Elegantno. In potem se takoj odveževa, izven luke začneva s flaširanjem vode, jo stlačiva pod led v hladilniku za pijačo in remont je končan. Če ni remonta, potem je veter. To je dobro. Kadar je veter, lahko jadrava. In to tudi storiva. Cilj ni daleč, velik in zaščiten zaliv Nies. Delo in počitek.

Zvečer spet zakuriva in spečeva današnji ribji ulov. Dve cipuri, skupaj težki skoraj kilo in pol. Neverjetno, ampak, to ni bil zelo verjeten in zanesljiv ulov na šuškovce. Ne, nikakor! Na šuškovce mi ne lovimo. To je dobro. Za šuškovce je potrebno podirati drevesa, kar je slabo. Ribici sta bili ujeti na plastiko. Ta pride pa iz uvoza in torej ne obremenjuje naše ljubljene deželice, kjer po novem morda ne bo več potrebno izdajati papirnatih računov strankam. Ajoj, kam nas pelje ta ablast? Živela siva ekonomija! Pa pustimo zafurano ekonomijo politikom, da se igrajo naprej. Vrnimo se raje k neprimerno bolj pomembnim zadevam, ki nam močno krojijo vsakdan: ker imava danes leda zvrhan hladilnik, globoko ohlajena flaška slovenskega vinca na mizi v kokpitu počiva v posodi z ledom. Voila!

sidrana v zalivu Nies, družbo sta delala še čarterski katamaran in češka jadrnica

20. avgust 2021, petek

Nies

Jutro je rahlo oblačno. Idealno za sprehod. No, ko se opoldne le zdingiram na obalo sonce spet zažiga na polno. In hodim po cesti in iz mene kaplja in curlja. Napis "ouzerija" me le spametuje. Usedem se. In obujam spomine. Pred več kot tridesetimi leti smo se po enakih zaprašenih cestah vozil po Grčiji z jugecom brez klime. Enako vroče mi je bilo, kot danes. In smo se tudi takrat ustavili, ko smo videli ob cesti bleščeč napis, da se v senci skriva ouzerija. Sedeli smo na enakih stolih in za enako razlupanimi mizami. V ozadju je špilala enaka muzika. In pili pivo iste blagovne znamke. Hladili smo se,

kot se hladim jaz danes. Ej, spomini! Še dobro, da jih imam kar nekaj na zalogi. Spet se počutim mlad. Vse kaže, da se je na nekaterih mestih v Grčiji čas le ustavil. To je dobro, več, kot dobro. Mediteran, kot je nekoč bil...

Tale zaliv je super. Prostora je ogromno, za več deset bark. Pa smo bili ponoči dvoji, čez dan sva sama in danes bova tudi ponoči ob polni luni sama. Razen, če se slučajno kdo ne pride sidrat opolnoči. Glede na enostavnost sidranja v tem zalivu je tudi to možno. Morje je popolnoma mirno, ostanki meltemija pa prijetno pihljajo preko zaliva. Še en dan bova ostala.

Vesna dela in plava. Jaz delam in se sprehajam. Popoldan malo počivava. Povečerje je na barki.

na karti piše, da je bil to nekoč samostan

oljčni nasadi so nežne zelene barve

kar krepko daleč v zalivu je plaža s senčniki in ležalniki ter dvema kantinama

v ozadju vidna hiša, verjetno vikend med oljkami

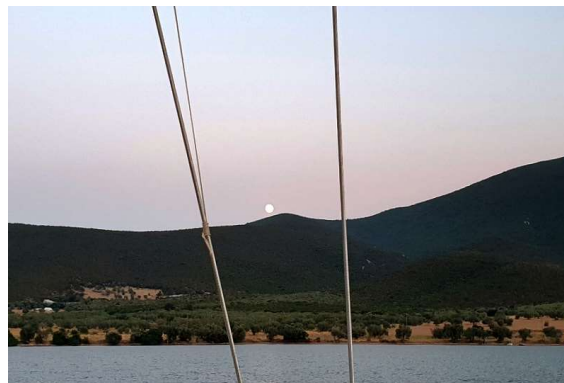
zaliv je res globok in se od daleč sploh ne vidi vhoda

le kam je spravil vso to robo, ki jo ima, v svoj avto?

kontrast med drevesi, makijo in oljkami je pa res miren zaliv četudi je majhna plaža v bližini

še dva dni, pa bo polna luna

21. avgust 2021, sobota

Nies

Mirna noč, mirno jutro, mirno dopoldne. Skoraj mirno dopoldne. Pravzaprav v nekem trenutku precej nemirno. Kar se živciranja tiče, nemirno. Na frapejčka se odpeljeva na obalo. In pri izstopu se Vesna popraska z nogo po betonu na pomolu. Seveda, sem za vse skupaj kriv jaz. Ma, kaj se uči pri naši ljubi ablasti, ki nikoli ni kriva za nič, kar zamoči - in vsaj na mojem poslovnem področju je v zadnjem letu ogromno zamočila. Ampak, vedno so bili drugi krivi. Tudi pri izstopu iz dingija so drugi krivi...

Kavica potem mine bolj kot ne v družbi telefonov. In ne toliko v opazovanju okolice, kot običajno. Na poti nazaj pa so zamere hitro pozabljene. Sprehodiva se mimo kamperja z mariborsko registracijo in Vesni v trenutku nisem več zanimiv. Z "dober dan" prebivalce avtodoma precej preseneti. Pa se hitro znajdejo. Odgovorijo z isto frazo. Kako enostavno.

Potem nekaj ur sedimo in razpredamo precej enotne misli. Tako eni, kot drugi smo bolj redki obiskovalci Slovenije in skupnih tem je hitro veliko. Nomadi na kopnem in nomadi na morju so se, jasno kot beli dan, srečali na nevtralnem terenu. Na obali. Imata lepo lokacijo, pod staro oljko na betonski podlagi, kjer je njihov dom v perfektni vodoravni legi. In tukaj, nekaj metrov od plaže in tušev na plaži, bosta v prijetni senci preživela toliko časa, kolikor bosta hotela. Nihče ju ne bo preganjal.

Je pa ena razlika. Pomembna razlika. Poročena sta že krepko preko štirideset let. In to ima za posledico, da sta tudi že penzionista. Ah, kako jima zavidam! Naokoli se fijkata in med tem jima ni potrebno delati. Ali, kot se je Srečo izrazil v svojem zadnjem intervjuju: sta perfekcionista.

Še malo statistike. Danes se je zasedenost našega zaliva z jadrnicami povečala za 100%, z ljudmi v zalivu pa za celih 200%. Štirje Nemci so pripluli z barko in se sidrali poleg naju. No, še vedno je gostota plovil 1 barka na pol kvadratnega kilometra kar ustreza 2% zasedenosti, če so barke 100 m narazen.

Midva danes ostajava, kjer sva že dva dni.

ostanki samostana, Mala v ozadju

oljčni nasadi

22. avgust 2021, nedelja**Nies - Ahillio**

V tem zalivu bi lahko ostala poljubno dolgo, pa se kmalu odpraviva naprej. Pravzaprav zapljujeva samo okoli ovinka v dve uri oddaljen Ahillio. Vesna je nekje prebrala, da je to mini čarter baza. Verjetno bo to kar držalo. Nasproti nama pluje prava falanga čarterskih plovil. Nedelja je in izpluli so svojemu tednu naproti. To je lepo. Oni se bodo imeli fino in midva bova imela veliko prostora.

In ga tudi imava. Še pred vetrom, ki tukaj popoldan piha direktno na pomol, se priveževa in priklopiva na elektriko in vodo. Niti ene, niti druge zadeve v bistvu ne potrebujeva. A, če ju že imava, bova pač naredila žehto. Zaenkrat tudi kaže, da bo žehta zastoj.

Nekaj dela in potem sprehod po vasici, ki res ni buh-vedi-kej, ima pa precej gostilnic, mini zaščiteno plažico in pekarnico za jutri zjutraj. Za kosilo si izbereva kar tavernico pred nosom. Pa ni bila posrečena izbira. Jedilnik je sila skop, samo običajne turistične jedi nudi in sva bila prisiljena jesti rakce in mehkužce. Morda zvečer poskusiva še kje druge.

Je pa bivanje v luki precej toplejše, kot bivanje sredi zaliva. Spet pojejo ventilatorji. Upam, da se do povečerja vsaj malo ohladi.

vasica Ahillio

Ahillio majhna ribiška vasica

te karfjole imam počasi res dovolj

vasica Ahillio je izven sezone bolj vasica duhov

zraven squida je bila za spremembo krompirjeva solata

23. avgust 2021, ponedeljek

Ahillio - Oreoi

Kmalu zjutraj se nameniva izpluti. Pa sva počasna. Kot vedno. To je slabo. Tokrat je slabo. Ni pa vedno slabo. Danes je bil od naju hitrejši inkasant. Še z jutranjo kavico v rokah. Frappe2go. Ob desetih dopoldan. Privez je sicer brezplačen, kasira pa vodo in elektriko. Ma, ko bi vodo prej natočil (pa se mi ni dalo), bi bilo tudi v redu, tako je pa mimo primarširal ravno, ko sem točil. Včeraj je Vesna naredila žehto v pralnem stroju in voda se pri nas kar potroši ob pranju perila.

Veter se je naredil prej, kot običajno. Lepo, torej lahko odjadrava. Točno v veter. Pa ni tako daleč, 5 milj je do ovinka, potem je veter od zadaj. Bova pa malo štrikala, že dolgo nisva. V 3-4 Bf ni bilo prenaporno.

Sidrava se za kopanje. Prazen zaliv, primeren za eno barko, bi djal. Ampak. Samo, da midva vrževa sidro, se barke nagnetejo okoli Male povsem v jadranskem slogu. Pa še preblizu plaže sva. Pod krmilom je le še nekaj deset centimetrov vode. Ko torej v zaliv za enega pripluje še četrti, midva izplujeva. Nekaj sto metrov stran sva sama v upanju, da ostali čoporativno ne pridejo za nama.

Vesna gre pod vodo, jaz berem v kokpitu. Proti večeru odjadrava v pet milj oddaljeni Oreoi. Pred luko bi se sidrala, nekaj pomezila, malo prebrala in jutri dalje.

Ampak. Sidro na prime. Pa to niti ni tako hudo. Sidro se dvigne, barko prestavi in še enkrat spusti. In če spet ne prime, ponovi vajo. Voda je blatna, do dna se ne vidi. Po ostankih na dvignjenem sidru, je verjetno spodaj zelo mehko blato in v takem dostikrat lopatasto sidro kar orje.

Za ponovno sidranje morajo biti za to na voljo ustrezni pogoji. Recimo, delati mora motor. In nama motor dela brez težav. To je dobro. Ne dela nama pa menjalnik. To je slabo. Vrag odnio šalu! Saj to mi drsi že nekaj časa, vedno bolj in bolj, pa sem mislil, da bomo problem reševali preko zime. Očitno ga ne bomo. Vsaj ne prvič. Nekaj minut se trudim, da propeler spravim k pameti. Ko se končno vrti, vplujeva z majhnimi obrati v majhno lukko.

Četudi je plovba z minimalnimi obrati absolutno počasna, je v dani situaciji (kroženje po mandraču) adrenalinsko hitra. Še posebej, ker sta hkrati z nama vpluli še dve barki in se potem notri kolovratimo in se izogibamo še en drugega. Ma, problem je, ker če dam enkrat iz prestave, ne dobim več nazaj v prestavo. In potem bo šele kažin. Nekako nekje vrževa sidro (premalo verige je v vodi, pa nimam kaj) in potem v rikverc na pomol. V rikverc dela. Ampak. Ustaviti barke pa ne morem, ker mi naprej ne dela. No, tudi tu nama uspe, da se ničesar ne dotakneva. Vsaj pristala sva po šolsko, čeprav samo s pol menjalnika. Že s tem sem kar zadovoljen. Potem pa v lov za mehanikom. Tudi ni bilo prav slabo. Dimitris pride jutri. Če pride. Avrio. Kako domače.

Kako se že temu reče? Dopust na lastni barki je popravljanje barke v prečudovitih krajih...

na poti ... piramidaste oblike hrib; na vrhu hriba neka bivša zgradba

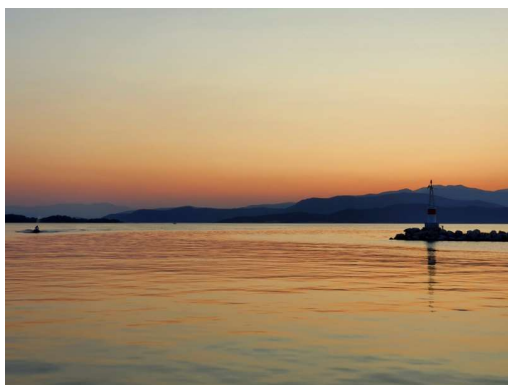
prvo sidrišče je bilo sumljivo majhne globine.... no, ni bilo prijetno, zato sva se premaknila na drugi konec zaliva

pod vodo nič posebnega.... kot običajno veliko cevkarjev

letos v Grčiji prvič tudi videla zlate vetrnice, medtem, ko voščene morske vetrnice/anemone so dokaj pogost pojav

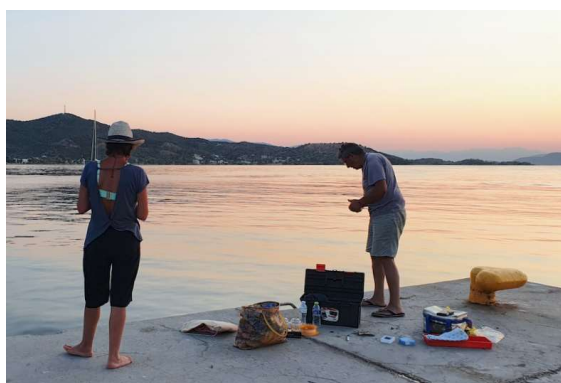
pred vhodom v luko Oreoi

Mala je za silo parkirana

danes sem na pomolu videla več ribičk kot ribičev :)

kakšnih vriskov ob velikem ulovu ni bilo slišati

pod vodo danes našla tega pokojnega ježa ... tako lepo ohranjenega še nisem videla; že par let ne nosim več ničesar iz morja, tokrat izjema

24. avgust 2021, torek

Oreoi

Zbudi naju port policaj. Za nekaj metrov se morava premakniti, ker na najino mesto pride turistična ladjica. Saj naju je že včeraj iskal, pa naju ni našel, se opravičuje. Jasno iskal naju je na barki, namesto v taverni. No, pa dajmo to narediti samo z rikverc delujočim motorjem. Pa je spet šlo čisto brez težav. Hmm... saj mogoče pa našega motorja sploh ni potrebno popravljati? Naprej se vlečeva s sidrom, nazaj gre z motorjem. Kaj tako deluje neverjetnostni pogon?

Dimitris je včeraj obljubil, da pride ob 7:30. To bi bilo super. Pa mu nisem verjel in sem ga takoj pobaral, če res. Ja, res. Ob 9:30. To je bilo že bolj realistično. Pa ne čisto, tudi to sem vedel. Ob 10:30 ga še ni. Vesna ga pokliče. Takoj pridem, je strumen. In ob 12:00 je res tu. Z mopedom, brez orodja. In že s pomola mi kriči, da nima časa se ukvarjat z nami, da ga čaka ogromno bark v njegovem boatyardu. Uvodni govor, po pričakovanju. Verjetno je zlatar, pomislim, in si s tem dviga ceno iz cene zlata na ceno platine.

Pa le stopi na barko in takoj izjavi (klasično) vat-du-ju-vant? Razložim mu. Oh, to moram pa barko pripeljat v njegov boatyard, slabo miljo stran. Potem pa barko potegniti iz vode in to je en teden dela. Enkrat septembra, če bo sreča, bo imel čas. Ok, Dimitris, drugi so mi to že delali in so vse skupaj naredili v eni uri. V vodi. Let-mi-si. Hmm... pravi, daj klešče in ključke. Pa nekaj dela, se usede na moped in odpelje. In pripelje. In spet nekaj dela. In naredi. Sedaj dela vse. Naprej in nazaj. Brez posega v saildive. Ako drži vodu i kad majstori odu, je to najboljša od možnih rešitev. Slabi dve uri njegovega časa, ki ga nima niti minutke vse do srede septembra, in 30 evrčkov z moje strani. Fair enough!

Kamen se mi je odvalil od srca. Škoda, da se mi ni odvalil tisti kamen iz ledvic, tisti bolj boli. In me sili, da vsak dan pijem velike količine pijače. Preventivno sva zavila na kosilo v najbližjo taverno. Takoj sem si privoščil miso kilo kokkino krasni, čeprav to ni moja navada pri kosilu. Le zelo redko spijem kozarček vina pred večerjo. Vesna je ostala na blaj-fraj pijači. Odločila se je, da bo delala, ko imava pa zastoj elektriko. In miren privez.

Miren, glede na stanje morja. Glede na stanje hrupa pa neskončno glasen. Cel dan v neposredni bližini razkladajo precej veliko ladjo peska. Rjove bager na ladji in rjovejo kamioni, ki to odvažajo. V koloni stojijo i nema odmora dok traje obnova! Ko je že vse mimo, pride še cisterna s prikolico in ladjo filajo z gorivom. Skoraj eno uro. Ah, ja... Še dobro, da sem vsaj drugo polovico te njihove rabote opazoval iz oddaljene ouzerije, pil frape, kadil pipico, bral knjigo in opravljal službene telefonske zadeve.

Ko se malo ohladi, pride Dimitris z mini tankerjem in sosedom natoči gorivo. Lastnik boatyarda torej ne fuša samo pri meni, ampak tudi pri Petrolu. Ni čudno, da nima časa. Sledi sprehod do Neosa Pirgosa, dva in pol kilometra oddaljene sosednje lučice. Premajhna je za majhno Malo. In potem taverna ter šoping. Šoping je tik pred spanjem in to je samo Vesnina zanimacija. Vesnina zanimacija je bila tudi obisk inkasanta, ki se je popoldan čudežno pojavil na pomolu. Pa se ne da plačati na pomolu, treba je k njemu v pisarno. Do devetih zvečer bo tam. Pa ga ob pol devetih ni več. Jutri, ko bo začel delati, pa nas verjetno ne bo več tu. Ampak, o tem bomo razmišljali - avrio. Dan je tako uspešno spravljen pod streho.

direktno pred Mala je bila parkirana ogromna ladja naložena do vrha s peskom ...od jutra (zbudili so me) pa do 16.ure so nakladali in vozili pesek... ampak za seboj so vse počistili in sprali pomol

le kaj potrebujejo na ribiški ladji kolo? ok, česnov venec razumem, a kolo?

danes so šle vse ribiške barke na lov; posadka,kakor je bilo slišati, je pa večinoma arabsko govoreča

nasproti port authorothy je marmorni kip bika iz 4.st.p.n.š. zaščiten s steklom

25. avgust 2021, sreda

Oreoi - Psaropouli (Evia)

Plan je bil, da izplujeva ob šestih zjutraj in prehitiva termični veter, ki se bo popoldne dvignil točno v nos. Plana se ne drži. Izplujeva v drugi polovici dopoldneva. Veter je edini, ki se drži plana. Še prej pa plačava pogrošno drag privez, sedem evrov in pol za dva dni z vključeno vodo in elektriko.

Veter se lepo obrača okoli ovinka in nama piha ves čas pod kotom 0 stopinj glede na premec s tolerancami 3 stopinje port ali starboard. Ne ljubi se mi jadрати. In še vetra je samo 1-2 Bf. Razen zadnjih nekaj milj, ko se dvigne na 3 Bf. Relativna smer ostane enaka vse do Psaropoulija.

Majhna lučica je polna, prostih je morda 15 m rumeno pobarvanega pomola. Priveževa se in pobarava ribiča, če sva lahko tam. Lahko, ampak samo do trenutka, ko pripluje turistična ladjica. Ali pa water taxi. To mi ne diši. Potem gledam malo naokoli in lahko bi se zrinila med ribiče sidro-krma. Pa se ravno v tem trenutku odveže en motornjak in kar naenkrat imava med ribiči prostor za bočni privez. Čisto v dnu lučice. Tudi v redu. Pravzaprav še bolje.

Sledi kosilo v eni izmed nešteti tavernic. Več jih je, kot je stalnih prebivalcev vasice. Očitno obratujejo samo poleti za turiste. Še ti so pa vsi po vrsti le grško govoreči. Kelnerica v eni izmed birtij ni znala niti besedice angleško. Ali pa ni hotela znati, kar je še slabše. Kar nekaj nama je hotela prinesiti in ko sva jo pobarala za meni s cenami, ni nič razumela. Glede na število (podobnih oštarij) sva mirno vstala in se presedla k sosedu. Z menijem v angleščini.

Če se jaz kaj spoznam na grščino, pa se ne kaj dosti, pomeni psaro ribič (psari pa ribe) in poulos je ptica. Psaropouli je torej leteča riba. Ali? Jaz sem jedel svinjo, Vesna pečene paprike in pito. Leteče ribe bova prihranila za drugo priliko.

In po kosilu delo.

vasica Pefki na Evoji

tudi luka Pefki je bila videti zelo polna, ni šans, da bi se midva lahko vezala v njej

presenečenje: ribiško barko s kolesom smo ponovno videli v sosednji luki

navkljub nedavnemu požaru, turizem še vedno je

od blizu zgledajo posledice požara še bolj žalostno

zgrešen projekt: nekaj začeli, pa nič končali....work in progress

takole pa smo nakužvani v luki Psaropouli otoka Evia

v Psaropouli je kar nekaj oštarij, kafičev in supermarket - vse za turiste; domačini živijo nekaj km stran v Vasiliki

peščena plaža, senčnikov in ležalnikov itak 3x preveč

zanimivo.... pred 17 leti, ko smo bili v Albaniji, so bili sami mercedezi, druge avto blagovne znamke ni bilo; sedaj pa vidim Audi A8 ... najnovejši, zgancan do onemoglosti

slana pita - feta, dobrega okusa, predvsem pa izredno nasitno

tudi ribiči imajo žehte na svojih barkah

26. avgust 2021, četrtek

Psaropouli - Kimi

Zvečer (in še ponoči) prihajajo v lučico ribiči, nekateri kar konkretne velikosti. In se vežejo, kamor se lahko. Nikamor se ne morejo. Vse je polno. Zato se raftajo. Večji na manjše, pač tako kot so prihajali. Pol metra pred nama so raftani trije, na obalo je vezana najmanjša barka (okoli 7 metrski ribiški čoln), na njo malo večja in zunanja je največja, preko 15 metrska konkretna ribiška barkača. Na pravokotni pomol (Mala je v kotu) je takoj ob našem boku privezana ena 20 metrska barka, nanjo je na njen bok raftan pomožni čoln (ki tudi ni ravno dingiček). Mala ima tako morda sedem metrov, raje manj, širok dostop do morja. In še obrniti jo je treba za 90 stopinj v pravokotniku morja, kjer je diagonala manjša od naše dolžine. To bo še zabavno zjutraj.

Pa ni bilo prav nič zabavno. Tako, kot so tiho in mirno zvečer pripluli, so tudi še pred zoro izpluli. Vsi do zadnjega. Ob sedmih, ko se midva odveževa imava nekaj deset metrov praznega pomola pred sabo in prav toliko tudi bočno. Pa še lahen vetrič naju odmika od obale. Jah... pa spet ne moreva postati heroja, ki bi ob tabornem ognju razpredala najine dogodivščine naslednjim rodovom. In to je dobro.

Premakneva se v 45 milj oddaljen Kimi, edino luko omembe vredne velikosti na vzhodni obali Evije. Plovil pa ni dosti več, kot v včerajšnjem mandraču. Pa še poseben oddelek ima za sidraše, kjer je tudi prostora za nekaj deset jadrnic v popolnoma zaščitenem bazenu. Midva greva v luko. Priveževa se lahko, kamor nama srce zaželi. Zaželi si miren kotiček, stran od glavnega ferry dogajanja. Edina res slaba stran te luke (in še večino drugih luk po svetu) so črni gumijasti bokobrani na pomolu. Fensi luke. Ali pa črne avtomobilске gume. Manj fensi luke. Res ne vem, zakaj to delajo. Nihče jih ne potrebuje, vsak ima svoje fenderje. Umažejo pa vsako (še posebej belo) plovilo, ki se jim samo približa na vidno razdaljo. Kaj šele, če se jih dotakne. Tudi, če sem še tako pazil, je dobil en fender konkreten črn flek. Kdo bo to spet čistil, ajoj!

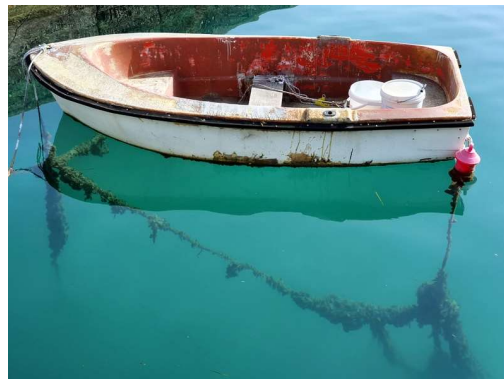
Po domačem kosilu, se sprehodiva do kafiča, popijeva popoldanski frapčjek in jaz skadim pipico. Ko se sonce začne skrivat za hribe, se odpraviva v 5 km oddaljeno vasico Kimi. Pet kilometrov v breg. V strm breg. Jaz se odpravim po bližnjici, ki tokrat na srečo ni najdaljša možna pot med dvema bližnjima točkama, ampak mi prihrani dva kilometra pešačenja. Ampak. Višinska razlika je pa enaka. Rezultat je kot na dlani. Na vrh prisopiham premočen do kože in pošteno zadihan. Vesna je pa kot rožica. Ona se je peljala s taksijem. Nazaj se po trdi temi oba peljeva s taksijem. Bližnjica je prestrm makadam sredi ničesar, da bi se na pot podal brez baterije in v japankah, po neosvetljeni cesti brez pločnika v

Grčiji hoditi ponoči je pa precej bolj smrtonosno, kot stakniti korono.

Med tem, ko sva bila na hribu, je malo pihnilo. Severno od nas, preko Volosa in Soluna, je iz Jonskega v Egejsko morje potovala resna nevihta. Vsaj po radarju sodeč. Ravno dovolj južno sva se umaknila, da takih (tipično jadranskih) dogajanj avgusta tukaj še ni. Pametno bo ostati na jugu tudi v bodoče. In uživati mirno morje. Še posebej letos, ko skoraj ni meltemija. Vsaj še nekaj dni bova imela bolj kot ne brezvetrje.

škoda, da ni več tovrstnih poslikav v pristanišču Kimi

voda v Kimiju (Evia) je presenetljivo čista, čeprav je videti, da morje še vedno malo cveti

delni pogled na luko Kimi, ki je res zelo velika

vzdolž obale nešteto oštarij, kafičev

do mesta Kimi je z avtom kar 5 km in to ves čas v hrib

mizice ob lokalu, kjer se kavica dolgo pije

pri eni hiši zasledila sušenje fig

mesto Kimi ima lep razgled na morje

hiška pod drevesi s hudim psom

center mesta Kimi (3000 prebivalcev)

mesto Kimi je v hribu

danes zvečer je bila maša, tako se je slišalo in tudi mame so prihajale in odhajale iz cerkve; moški so maševali pred cerkvijo

27. avgust 2021, petek

Kimi, Evia - Zorkos, Andros

Včeraj je pek povedal, da pekarno odpira ob osmih zjutraj. Malo pozno, a bova počakala. Svež kruhek je le svež kruhek. Točno ob osmih sem pred vrati pekarnice in mojstra peka pobaram po kruhu. Psomi? Ennea, je strumen. Hej, eno uro pa ne bom čakal! Lahko bi včeraj povedal, da odpre resda ob osmih, prodajati začne pa ob devetih.

Dva rezultata tega prvega jutranjega šoka sta bila. Najprej sem prevrnil in razbil skodelico s kavo. Jasno, da je nisem spil pred odhodom, ko sem pa računal na frape iz kruharnice. Moje kretnje pred pitjem kave pač niso najboljše koordinirane. To je bil prvi rezultat. Drugi je bil, da sva jedla toast.

In še ta ura zamude se je poznala pri plovbi. Najprej sva zamudila eno uro burin-like vetra, potem se je popoldanski veter dvignil eno uro pred prelivom Doro in sva nekaj časa motorirala točno v veter. In na koncu je veter crknil eno uro, preden sva priplula na cilj. Vse zaradi peka, ki ne pozna povezave med pekarno in kruhom.

Preko Steno Kafires (preliv Doro med Evijo in Androsom, v času meltemija najbolj zloglasen del Egejskega morja) sva dokaj lepo jadrala. Dokaj lepo zato, ker ni bilo najbolj lepo. Veter je bil precej refulast. Tok, ki je tukaj vedno prisoten med 1,5 in 4 vozli je tekel iz prav vseh možnih smeri. Temu primerno se je oblikoval val. Za pičico na i so pa poskrbele ladje v tranzitu med Črnim morjem in ostalimi deli sveta.

Sidrava se v dokaj lepem zalivu na vzhodni strani otoka, ki v času meltemija ni dosegljiv. Plaža je lepa, klifi ob strani atraktivni, bogat gozd v okolici neobstoječ. Hja, spet smo v predelih, kjer vlada meltemi in pokrajina je taka kot na Kornatih. Ali pa v Afganistanu. Sam krš. Skok v vodo oznani, da morje ni le kristalno čisto, ampak tudi prijetno osvežilno. Še pred nekaj dnevi je imelo 28-29 stopinj, tukaj jih ima le še 25. Kot bi bil na Jadranu.

Po večerji omagava v kokpitu...

plaža na Androsu v zalivu Zorkos ob sedmih zvečer

zgradba zgleda kot en manjši penzionček

večerni klepet

ribiške barke na kupu

ribiške barke so čistile mreže: v morje so zmetali vsaj 10 skatov in ostalih drobnih rib očitno skati ne dosegajo prave cene?

Mala na sidrišču Zorkos

na določenih koncih je bila plast cvetočega morja

shramba ribičev

28. avgust 2021, sobota

Zorkos - Akhla, Andros

Naslednja dva dni ne bo vetra. Odlična priložnost za ogled, sicer težko dostopne, vzhodne obale Androsa. Ampak. Najprej kopanje. Tako lepega zaliva že dolgo nisva bila deležna. Vesna bi kar tukaj ostala. Ona gre pod vodo, jaz se lotim dela. In ko se vrne, počasi odpeketava naprej. Tokrat jaz navijam za nadaljevanje. Na guglovih posnetkih sem videl vsaj deset lepih zalivov samo na zgornji tretjini Androsa.

Počasi motorirava in pokukava v vsak zalivček. Nekateri so premajhni za jadrnico - če bi hotela ostati preko noči, bi se morala vezati na obalo. Nekateri primerni samo za eno barko in nekaj jih je takih, kjer bi se nas lahko gužvalo več. Pa ni nikjer nikogar. V celem dnevu sva v teh lepih zalivih srečala le Kia Oro in Let it Be, dve motornjači. Menda tako izgleda raj. Še ribičev skoraj ni. Sinoči so trije manjši prespali vezani na obalo v istem zalivu, kot midva, danes je poleg naju sidrana ena večja barkača. Srečala sva še vsega skupaj okoli deset nekaj metrskih gliserčkov na kopalnih izletih. In nikogar drugega!

In družila sva se z družino labodov. Ata, mama in pet črnih račkov. Prav gas so dali in naju lovili, ko sva izplula iz Zorkosa. Pa sva se ustavila, jih počakala in pogostila s kosom kruha. Črni rački so navalili kot zmešani, ta-stara dva sta pa lepo plavala v bližini in jih nadzirala, vsak z ene strani. In na koncu pobrala nekaj drobtin iz globine, do koder vratovi črnih račk niso segli. In potem sva midva odplula in je priplula Kia Ora. In zgodbica se je ponovila.

Andros je kot Afganistan. Puščava. Je tudi divji kot Afganistan? Kar se ljudi tiče, zagotovo ne, če pa pogledam pokrajino, pa verjetno. Previsne stene in med njimi peščene plaže z mivko na dnu morja. Na vsako miljo se najde kak takšen zaliv. Če ne bi bilo meltemija, bi bila to zagotovo najlepša navtična obala v Grčiji. Pa tudi širše. Na Jadranu, kjer je veliko zalivov, jih je na tako kratki razdalji precej manj z mivku na dnu, ki omogoča enostavno sidranje. A kaj hočemo, ta idila nastopi le v času kratke pavze, ko meltemi pozabi na svojo dolžnost.

V enem teh zalivov se ustaviva za dlje časa. Za toliko, da gre Vesna v snorklarijo in jaz v kafič na obalo. Popoldanska snorklarija sploh ni bila tako slaba, pove. Zjutraj je namreč naletela na crknjene skate, ki so jih ribiči zmetali v morje, ko so sortirali ulov. Tukaj plava nad celim nasadom anemon. Precej lepši pogled. Razmišljava, da bi se ustavila še ob razbitini ladje in jo posnorkljala, pa si premisliva.

Preko noči se sidrava v enem izmed teh zalivov (na koncu jih izbirava po tem, kje je boljši signal mobilne telefonije), zakuriva roštilj, spijsva kozarček rujnega in kreneva k počitku. Pri večerji pa še nahraniva labode. Tudi v zalivu Akhla živi en par. In ne drži, da se labodi hranijo z morskimi rastlinami, ribami, raki in mehkužci. Wikipedia nima pojma. Najbolj jim teknejo maščobni koščki tri tedne staranih, na žaru pečenih, govejih steakov. Neprimerno bolj, kot prav tako na žaru popečen kuhan krompir v oblicah. Le pekočih feferonov jim nisva dala za poskusiti. Labodi bi lahko postali zmaji in bruhalji ogenj. To pa v neposredni bližini plastične barke ni najbolj zaželeno.

rak je šibal malo levo, malo desno ... le kam se skriti pred mojim fotičem?

dopoldne 1,5 ure snorkljala, popoldne le eno uro

ko so labodje zagledali kepo hrane, so vključili turbo, kar valovi so se delali za njimi

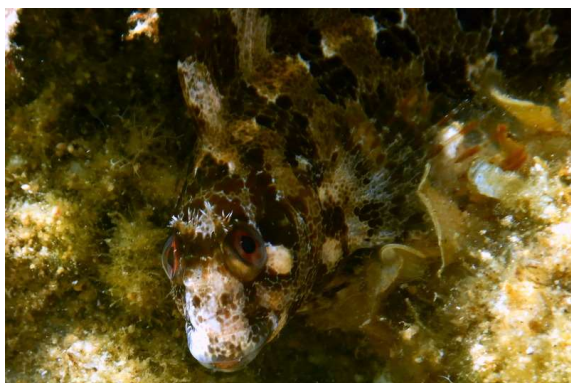
spet ena lepa plaža na Androsu

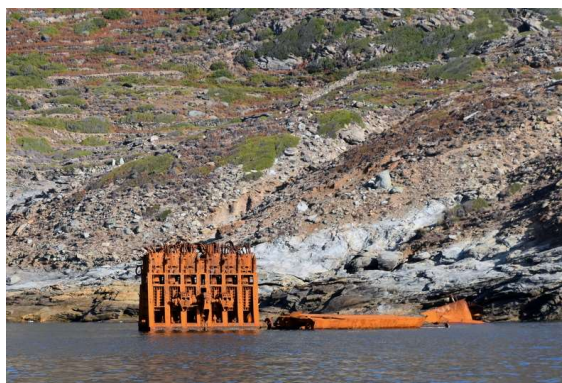
veliko Atenčanov ima vikende na Androsu

na tem koncu so bili pa neskončni nasadi voščenih vetrnic

vsa nasršena babica se mi je skrivala v luknji, a ne dovolj

potopljena ladja, bi bila zanimiva za snorkljati, samo je že pozna ura

med potjo, grad/gradžina ?

plaža Akhla zvečer

samostan na obali

cesta do plaže v Arkhla je kar strma, tako, da je marsikdo zakopal, ko je šel domov

29. avgust 2021, nedelja

Zorkos - Vouros, Andros

Na vse zgodaj poslušam gospoda srednjih let, ki je prišel na jutranje plavanje. Na plaži leži in telefon mu zazvoni. Precej glasno se oglasi guten-morgen-hau-ar-ju? Po nekaj trenutkih tišine sogovorniku v grški angleščini razloži, da že sedi v taksiju in da bo na sestanku natančno čez 35 minut. Ko pogovor zaključi, se uleže nazaj na brisačo in nadaljuje s sončenjem. Več, kot 35 minut. Grk, pač.

Še pred poldnevom gre Vesna pod vodo. Kristalno je čista in tudi mene takoj zvabi skok v turkizen bazen. In potem še skok v dingija in na ogled ene izmed premnogih jam na previsni obali. Z dingijem se zapeljem notri in na koncu me prička mini plažica. Lepo. Še do cerkvice zavijem in potem odracam še v zakulisje plaže. Največja reka na otoku se tukaj izliva v morje in Natura 2000 (beri: evropska sredstva) je zaščitila ta naravni habitat. Je pa rečna delta otoku primerna. Med koncem reke in morjem je sto metrov peščene plaže, tako silen pretok ima. Rečna voda potem pronica v morje skozi to oviro. Mivka je na enem delu plaže malo vlažna in v morju se lepo vidijo predeli, ko se sladka voda meša s slano. To je pa tudi vse, kar je ostalo od največje reke na otoku.

Nedelja je in zaliv se počasi polni. Ob enih popoldne, ko se Grki še vedno pozdravljajo s kalimera, je v zalivu že 5 ali 6 čolničev in ena večja motornjača. In Mala. Na 300m metrov dolgi plaži pa se je tudi že nabralo 20, morda 30, kopalcev. Midva se odsidrava in si ogledujeva še druge zalive. Najprej je na vrsti glavno mesto, Kastro. Marina je nekaj, kar nikakor ne spominja na objekt, ki ga jaz pojmujem pod imenom marina. Notranji del je nabito poln čolničev in njihovih mooringov, zunanji pa je tako-tako. Ne bi se z veseljem vezal tja, če res ne bi bila sila, sploh pa ne, kadar rjuje meltemi. Tudi vode in elektrike za nas primerni privezi ne premorejo.

Sidrišče je precej boljša izbira, kot luka (aka marina). Danes. Ko meltemi napove vojno, jo ladje v vseh teh zalivih gladko izgubijo. Takrat ni je pa potrebno najti zavetje v luki. Direktno v zaliv se valijo valovi, ki na tem koncu dosegajo višine krepko preko metra že pri običajni jakosti meltemija. Fant v kafiču včeraj mi je povedal, je vala pred plažo pri 7 Bf za okoli 2-3 metre. V mirnem vremenu, kakršno je danes, pa so vsi ti zalivi raj na Zemlji.

Za spanje preko noči določiva zaliv Vouli. Odločala sva se med tem zalivom, ki je popolnoma osamljen in miljo oddaljenim zalivom z mandračem in vasico. Tukaj bova sama z naravo, tam bi lahko zavila na večerjo. Sirček-salamca. In ker nama frigani kalamari najbolj ne dišijo, sva se odločila za samoto. Dokler jo še lahko uživava. Ko bo bril močan veter, bova

morda prisiljena vedriti po tavernicah.

Večerni skok v morje je moj tretji danes. Toliko se običajno ne kopam v celem tednu. Ampak, ko je pa tukaj tako kičasto lepo...

jama v katero se delno lahko pelješ celo z dinghijem; na koncu jame peščena plaža :)

naš zaliv Zorkos

Tone fotka po kopnem, jaz pa v morju

za hribčkom peščene plaže pa močvirje, reka ... zanimivo !

na jahti imajo očitno veliko ostankov hrane; po hranjenju so šli labodi kar malo počivati in jih ni bilo več na spregled za fehtanje hrane

določeni konci so kar zeleni, kar je neverjetno na tej meltemski strani otoka

plaže pred mestom Kastro

ostanki gradu/obzidja in mostu v mestu Kastro

mesto Kastro

lep svetilnik pri mestu Kastro

sidrišče pri plaži Vouros kjer bova tudi prenočila

dopoldne 2 uri v vodi, popoldne 1 uro; danes me je spekla meduza mesečnica, sorodnica te, ki je na fotki; žgalo me je kar fajn, pa tudi pustilo malo sledi; drugače pa bolj malo za videti danes pod vodo

30. avgust 2021, ponedeljek

Vouros, Andros - Gria-Spilia, Syros

Vremenska napoved me je tokrat pustila na cedilu. Namesto da bi bila popolna bonaca, je ponoči zapihal veter. Za okoli 4 Bf ga je bilo in bil je iz edine smeri, na katero je bilo naše sidrišče odprto. Zoprnno, ne nevarno. Zjutraj tako odpade plavanje in po zajtrku se premakneva najprej eno miljo globlje v zaliv, kjer je bila druga opcija za prenočevanje. Precej boljše bi bilo ob nočnem vetru.

Na vzhodni strani Androsa se je dopoldan dvignil meltemi, tudi val je temu primeren. A, takoj, ko se spraviva skozi preliv med Androsom in Tinosom na zahodno stran, padeva v silno lahne vetrove iz vseh smeri. Kolikor se da, jadrava, potem odmotorirava v dokaj zaščiten zaliv na severu Syrosa. Mislim, da tukaj niti val, ki se vali iz preliva Doro, ne bo moteč.

Vesna pod vodo, jaz na telefon. Kaj drugega se ob izredno šibkem signalu mobilne telefonije v tem osamljenem zalivu, ne da. Voda je kristalno čista. Cvetenje morja, če je tukaj sploh kdaj bilo, je že davno pozabljeno. Ni pa v vodi veliko za videti,

precej prazno je to morje.

Računam, da bova prebila mirno noč. Vsaj sodeč po vremenski napovedi bi jo morala. Upam, da z napovedjo ne bo tako, kot je bilo sinoči. Kakorkoli, jutri pa dalje. Še dva dni imava prijetne vetrove, potem začne meltemi vleči zares preko celotnega Egejskega morja. Takrat bi bilo fino, če bi bila na kakšnem manj prevetrenem. Saronski ali Argolijski zaliv bi bila kar v redu.

vasica zraven najinega nočnega zaliva bi bila bolj primerna za sidranje zaradi vetra

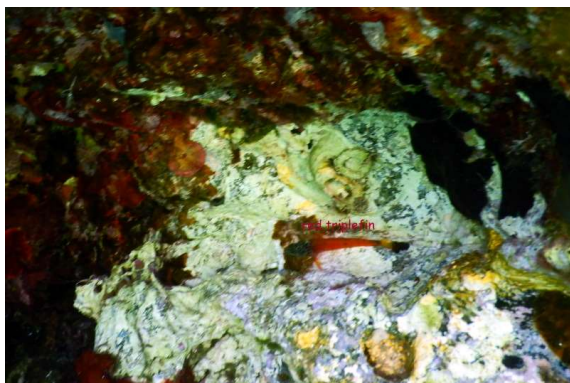
zanimiva kombinacija: spodaj oštarija, na vrhu pa cerkev; pa so prihranili na prostoru

sidrišče na Syrosu

moja prva misel: kot bi sredi puščave bila oaza palme in ostala drevesa, grmičevje, vse naokoli pa golo

sprehajalček ... danes pod vodo le eno uro; ni bilo kaj dosti videti; pa še ves čas na trnih, da me kakšen gliser ne povozi

različne spužve, cevkar (ki se mi vedno skrije), nakovalce

31. avgust 2021, torek

Gria-Spilia, Syros - Koundouros, Kea

Lepo sva spala. Zailv je lep tudi zjutraj, oazo s palmami ima na koncu. Vse ostalo je puščava. A vseeno kmalu izplujeva, da imava net. In delo. Malo motorirava, malo jadrava, ko se dvigne lep veter, 3-4 Bf, bok. Cilj se iz Kytnosa spremeni na Kea. Tale vetrček je kot narejen za Malo, škoda bi ga bilo izpustiti.

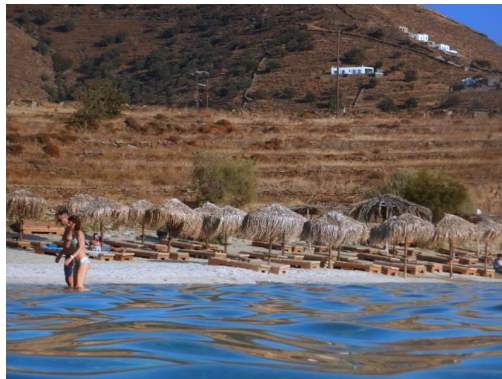
Nisva pa več sama na morju in vmes doživim bližnje srečanje z bolgarsko barko, 43 čeveljsko benetajko, z očitno novim skiperjem. Na collision course sva, oba imava AIS. Jaz jadram s 7,5 vozli bočno na veter, on motorira s 4,5 vozli točno v veter. Prihajam mu z desne. Ker možakar očitno nekako le ugotovi, da mi mora dati prednost, se mi hoče umakniti. Ampak. V nasprotju z vsemi pravili in predvsem logiko vektorjev, se mi hoče umakniti spredaj. Ajooo! Če še tako zavija v mojo smer, me ne more prehiteti, če je pa 3 vozle počasnejši. Lahko bi samo za 20 stopinj popravil kurz proti meni (ne od mene!) in vse bi bilo, kot se šika. Srednješolska matematika. Pa ne kaže tega namena. Nekaj deset metrov pred neizbežnim trkom, ga rešim neprijetnega pogovora z zavarovalnico in odvijem za 90 stopinj z vetrom, nekaj sekund jadram s krmnim vetrom in potem popravim nazaj na prvotni kurz. Isti maneuver je bil, kot pri krajšanju ali pospravljanju genove. Še pomahava si z razdalje 20 m in nadaljujeva vsak svojo pot.

Na Kei ciljava v zaliv, opisan v Rodovi bibliji. Pa je poln in tudi precej rolajoč. Ampak, gugl mi pravi, da so tu še drugi podobni zalivi, vsega nekaj sto metrov narazen. Greva jih pogledat. Že prvi (in potem tudi vsi ostali) je prazen in carujeva v turkiznem bazenu. Tale Rod ima res neverjeten vpliv na morjeplovce! In po najini oceni je zaliv, kjer sva vrgla sidro celo bolje zaščiten, kot tisti, opisan v slavni knjigi. Le do antičnih razvalin je malček dlje. Noben od teh zalivov pa nima interneta, sic...

Zato se premakneva okoli ovinka na zahodno stran otoka. Tam je internet. Sidrava se v družbi še nekaj bark, a je prostora še veliko. Spet sem buil trikrat v vodi. Kaj mi bo to prišlo v navado? Nocoj bo braaiada, jutri pa počasi naprej. Pa ne prav daleč. Nekam na Atiko. Za v četrtek so nama obljubljali pranje barke, pa sedaj kaže, da spet ne bo nič iz tega. Odkar sva v začetku junija zapustila Izolo, sva imela samo enkrat dež. Bo pa veter, precej vetra. In temu bi se rada izognila. Za plavanje je vseeno lepše, če ne brije preveč okoli ušes.

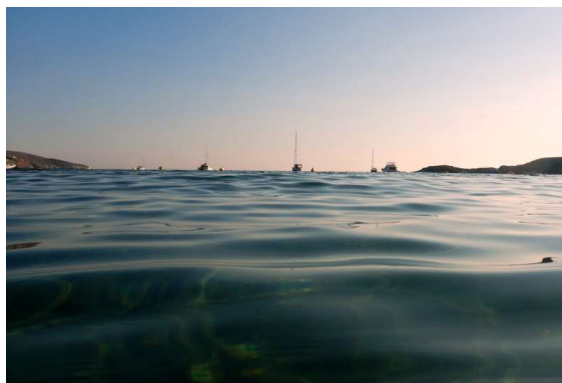
medtem, ko sem snorkljala, se je večkrat naredil večji val zaradi večjih ladij

večerno sidrišče na Koundourosu

več manjših plaž je v tem zalivu

morje izredno čisto, bolj malo se nas je nabralo v tem zalivu

pod vodo nič novega; toliko jat rib pod nama, midva pa na roštilj vrževa svinjsko ribico :)